

Пратеника на Аллах Мухаммед

/Аллах да го благослови и с мир да го дари/

محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم باللغة البغارية

ПИСАТЕЛ:

Абду Ер-Рахман бин Абд Ел-Керим Еш-Шиха

د. عبد الرحمن بن عبد الكريم الشيحة

ПРЕВОДАЧ

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

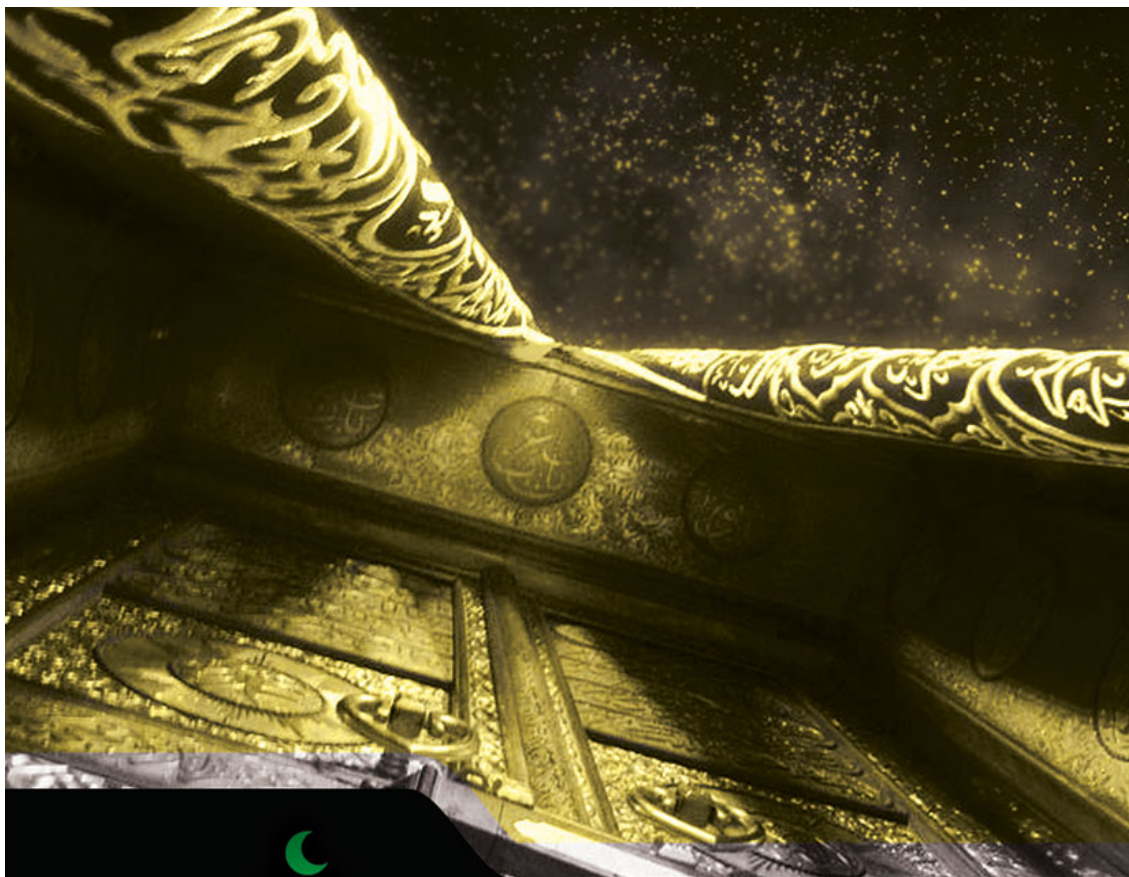
المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

РЕДАКТОР

Мустафа Хайруш



www.islamland.com



ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES



WWW.ISLAMLAND.COM

Въведение:

Слава на Аллах, Господаря на световите и нека мира и благослова да са върху нашия пророк Мухаммед, неговото семейство и сподвижници.

Когато говорим за Мухаммед (ﷺ)¹ - пратеника на Аллах изпратен към всички хора - ние говорим за най-великата личност в древната и съвременната история. Това твърдение, не е само празни думи. Затова всеки човек, който прочете неговата история и се запознае с морала и качествата му, които са далеч от религиозен фанатизъм и лични виждания, ще потвърди истинността на това наше твърдение. Нещо повече дори, то се потвърждава от немюсюлманите:

Учителя Хасен Али казва в книгата си „Светлината на Исляма“, че един негов приятел от брамините му казал: „Аз мисля, че Пратеника на Исляма е най-великия и най-съвършения човек.“

Учителя му казал: „С какво нещо се отличава този Пратеник при теб, та е най-съвършения от всички хора на света?“

Отговорил: „Аз намирам при Пратеника на Исляма най-различни особености, съвършен нрав и изключително много добродетели, които не съм срещнал в историята на световно ниво да се намират в един човек по едно и също време. Той е бил владетел, на който са се подчинили всички негови сънародници и макар да е имал пълната власт да се разпорежда както пожелае е бил със скромна душа. Разбрал е, че той не владее нищо и всичко е във владението на неговия Господар. Вижда се, че е живял в огромно богатство, държавната хазна е била препълнена от

¹ Аллах да го благослови и с мир да го дари

солидността на камилите, които е получавал и въпреки това, той винаги е бил в нужда и в продължение на дълги дни не се е палил огън за готвене в къщата му. Въпреки тази власт и това богатство в много от случаите, той е оставал гладен. Виждаме, че той е бил велик лидер, начело на малобройна войска с малко боеприпаси и принадлежности, той е воювал с войска от хиляди войни, които са били напълно въоръжени. След това той ги разгромява по най-чудния начин. И наред с това той много е обичал примирieto и мира. Затова е подписвал примирията приемайки всички условия в тях със спокойно сърце и смирено хладнокръвие, макар да бяха с него смелите му сподвижници, които бяха изключително храбри и напълно готови за война. Той е бил най-смелия герой, които се е опълчвал на войски с няколко хиляди войни от враговете му без да обръща никакво внимание на числеността им. И наред с всичко това е бил с нежно сърце, благ, мил и нямал никакво желание да пролива дори една капка кръв. Намираме, че той е бил ангажиран да мисли за целия арабски полуостров и въпреки това не му е убягвало нищо от семейните дела на съпругите и децата му. Въпреки това, той не забрави за бедните и нуждаещите се. Той се грижеше за онези, които са забравили за техния създател и са се отдръпнали от него, като им помагаше да се поправят и да се върнат към праведността. На кратко, той е човек, който е бил загрижен за целия свят и наред с това е бил посветен на Аллах и въздържащ се от земното. Той едновременно е бил на този свят и не е бил на него, защото сърцето му е било привързано единствено към Аллах и онова от което е доволен. Затова той не е отмъстил на никой, когато е ставало дума за самия него и дори е призовавал Аллах да въздаде добро на врага му. Но когато ставало дума за Аллах и Неговата религия, той не опрощаваше на враговете и не ги оставяше. Не преставаше

да предупреждава онези, които възпират от пътя на Аллах с болезненото наказание на джехеннема (Ада). Вижда се, че той се е въздържал от земното и е обожавал Аллах, прекарвайки нощите в споменаване на Аллах и призив. Също така се забелязва, че той е бил много смел боец, който е воювал с меч. Той е разумен Пратеник и и безгрешен пророк при завоюването и победата на останалите държави и общности. Той е лежал на плетена рогозка от палмови листа и възглавница от палмови влакна. Това ни кара да се учудваме, как той е бил най-влиятелния човек сред арабите и техен владетел, а всъщност неговото семейство е било нуждаещо се и живеещо в лишения. При него е постъпвало огромно богатство от всички краища на арабския полуостров и в двора на джамията му имаше най-различни неща. В този момент идва неговата дъщеря Фатима, която е най-любимия човек за него да се оплаква, че меха който носи е много тежък за нея и е оставил белег на тялото ѝ, и че ръцете и са се наранили от меленето на житото с камък. И макар в този момент, той да разпределяше робите на мюсюлманите, той не даде роб на дъщеря си за да ѝ прислужва, а отправи дуа на Аллах за нея и я научи как да призовава Аллах с тази дуа.

Един ден дойде при него Омар и когато влезна в къщата му, не видя нищо друго освен една рогозка на която Пратеника (ﷺ) беше се облегал и тя му беше оставила следи по тялото. И всичко останало което имаше в неговата къща беше само една саа (3 kg) с ечемик и един малък мех закачен на един прът близо до него. Това бяха всички неща, които Пратеника (ﷺ) притежаваше в деня, когато владееше половината арабски свят. Когато Омар видя това не се въздържа, разплака се и очите му се напълниха обилно със сълзи. Пратеника (ﷺ) го попита: „Какво те

кара да плачеш о, Омар?“ Отговори: „А как да не плача, когато Цезар и Хосрой (Ануширван) се наслаждават на земните блага и се облагодетелстват, а Пратеника на Аллах (ﷺ) не притежава повече от това, което виждам?!“ Пратеника (ﷺ) му каза: „Ей, Омар, нима не си доволен затова, че за Цезар и за Хосрой са земните наслади, а за нас отвъдното?!“

Когато Пратеника (ﷺ) обсади Мекка с войската си, за да я превземе, Ебу Суфиян седеше заедно с чичото на пророка (ﷺ) Аббас и заедно гледаха как мюсюлманската войска се приближаваше и развяваше много знамена. В този момент Ебу Суфиян още не беше станал мюсюлманин и се изплаши много. Тогава каза: „Не съм виждал помногобройна войска от войската на мюсюлманите и племената, които са приели Исляма. Наистина тях не ги побира долината Бехта (долина в близост до Мекка), те помитат всичко и нищо не може да ги възпре. Тогава Ебу Суфиян каза на другаря си: „Ей, Аббас, наистина твоя племенник стана велик владетел.“ А Аббас гледайки на нещата от друга страна, му отговори: „Той няма никаква власт о, Ебу Суфиян, това е пророчеството и пратеничеството.“ (Извлечено от Бухари и Муслим)

Ето ви и разказа за Удей Ет-Таай, който е син на Хатим Ез-Зариа Ес-Сайд, човек известен с щедростта и великодушието си. Той бил водач на племето Ет-Тай и още докато бил християнин веднъж присъствал на сбирка, от сбирките на Пратеника (ﷺ). Когато той видял как сподвижниците възвеличават Пратеника (ﷺ) и как те са се подготвили с ризници, шлемове и щитове за война, се усъмнил дали той е пратеник или просто един владетел. Така той си задавал въпроса „Това владетел от владетелите на този свят ли е или пратеник от пратениците на Аллах?!“

Докато той стоял замислен, при Пратеника (ﷺ) дошла една бедна жена от Медина и каза: „О, Пратенико на Аллах, искам да говоря с теб на саме.“ Той и казал „Помисли на коя улица от улиците на Медина искаш да се срещнем и аз ще дойда.“ След това отишъл с нея и ѝ помогнал.“ (Ебу Дауд- сахих) Когато Удей видял как Пратеника (ﷺ) станал и отишъл с тази бедна жена за да ѝ помогне, макар да е на най-почетното място сред неговите сподвижници, разбрал истината и се премахнало съмнението от него. След това той се убедил, че Мухаммед е изпратен от Аллах, грабнал кръста от себе си, махнал го и приел Исляма като останалите сподвижници.

В тази книга ще споменем част от изказванията на ориенталистите² за Мухаммед (ﷺ), макар да сме напълно убедени в пратеничеството му и да нямаме никаква нужда от тези изказвания. Споменаваме ги поради две причини:

- Споменаваме в тази книга изказванията на част от ориенталистите за да ги прочетат част от мюсюлманите, които познават Исляма само по име. Така ние се надяваме да видят какво говорят немюсюлманите за техния Пратеник, който са отказали

² Редно е да се знае, че ориенталистите имат различни цели при изучаването и разглеждането на Исляма. Някои от тях изучават Исляма за да намерят истинската религия- тези в почти всички случаи Аллах ги улеснява да се запознаят с нея и да я последват. Друга част от тях го изучават за да намерят слабостите в него -според тяхното грешно разбиране- и след това да се борят срещу него възпирайки хората и опитвайки се да оронят престижа му. Тези хора вкарват съмнителни неща в Исляма като го клеветят и измислят лъжи за него- труда на тази група хора е обречен на провал. Трета група от хора, изучават Исляма и го предават на хората, защото това е тяхната религия. Този вид хора са онези, които в голяма част от случаите виждат и приемат истината.

да последват и да вземат за прекрасен пример. Дано това да бъде причина тези мюсюлмани да се върнат към религията си и да я опознаят и приложат в живота си.

- Споменаваме в тази книга изказванията на част от ориенталистите за да ги прочетат част от немюсюлманите и да се запознаят със същността и истинността на този пратеник от думите на техните сънародници, които говорят на техния език. Надяваме се тези хора да бъдат напътени към Исляма и това да бъде причина да полагат все повече усилия за да опознаят тази велика религия. Искам от тези хора да не мислят с мозъка на други хора, а да използват собствения си мозък, с него да разграничат истината от лъжата и правилното от грешното. Но за да стане това те трябва да са далеч от всякакъв вид фанатизъм. Моля Аллах да насочи тези хора към истината и да разтвори техните сърца, за да я приемат.

Абду Ер-Рахман бин Абд Ел-Керим Еш-Шиха

www.islamland.com

Кой е Пратеника Мухаммед (ﷺ)

Потеклото му:

Той е човек с прякор Ебу Ел-Касим, който се казва Мухаммед, син на Абдуллах, който е син на Абдул-Мутталиб. Неговото потекло се връща към Аднан, който е син на Исмаил, а Исмаил е син на любимеца на Аллах Ибрахим (Аврам) */мира на Аллах да е върху тях/*. Майка му се казва Амина- дъщеря на Уехб. Нейното потекло също се връща към Аднан, който е син на Исмаил, а Исмаил е син на любимеца на Аллах Ибрахим */мира на Аллах да е върху тях/*.

Пратеника (ﷺ) казва: „Аллах избра от потомството на Исмаил племето Кенане, и избра от Кенане племето Курейш, и избра от Курейш рода на Хашим, и избра мен от рода на Хашим.“ (Бухари и Муслим)

Това е най-превъзходното потекло, което може да съществува на този свят, затова дори враговете на Мухаммед свидетелстват за превъзходството му. Най-прекрасен пример затова е главатаря на враговете на Мухаммед (ﷺ) Ебу Суфиян. Той потвърждава това пред владетеля на римляните Ираклий. *Предава се от Абдуллах ибн Аббас /Аллах да е доволен от него/, че Пратеника (ﷺ) изпратил писмо до Ираклий, в което го призовава към Исляма. Отговорността да бъде доставено това писмо била възложена на Духейе Ел-Келби. Пратеника (ﷺ) му повелил да го предаде на управника на Басра, за да го предаде на Ираклий. Когато Аллах избавил Ираклий от войните на Персия, той от благодарност към Аллах извървял пеша разстоянието от град Хомс (Сирия) до Палестина и след като му било доставено писмото на*

Пратеника на Аллах, той прочитайки го казал: „Намерете ми някой от неговия народ, който да питам за Пратеника на Аллах.“ Разказва ибн Аббас: „Извести ме Ебу Суфиян, че е бил в Шам заедно с група от племето Курейш, които са отишли за да търгуват. Това се случва по време на примирие между Пратеника (ﷺ) и неверниците. Ебу Суфиян казал: „Срещнахме човека изпратен от Ираклий наскоро в Шам и той ни заведе в Йерусалим и ни въведе при него. Той беше седнал на престола си и имаше корона на главата си, а около него бяха знатните хора на римската империя. Тогава той каза на Преводачите си: „Попитай ги кой от тях мисли, че е най-близък роднина с онзи човек, който мисли че е пратеник?“

Ебу Суфиян разказва: Аз казах: „Аз съм му най-близкия роднина.“

Ираклий каза: „Каква ти е родствена връзка с него?“

Казах: „Той е мой първи братовчед. В този ден нямаше с кървана никой от рода на Абдул-Меннах, освен мен.“

Ираклий каза: „Позволете му да се приближи.“ И заповяда на моите приятели да се наредят зад мен. След това каза на преводачите си: „Кажете на приятелите му, че аз питам този човек (Ебу Суфиян) за човек, който се мисли за Пратеник. Ако той излъже, те ще го вземат за лъжец.“

Ебу Суфиян каза: „Кълна се в Аллах, ако не се срамувах от моите приятели и не се страхувах, че ще ме вземат за лъжец, щях да го излъжа, когато ме попита за Пратеника. В този момент от страх да не ми навреди лъжата, аз казах истината.“

След това Ираклий каза: „Какво е потеклото на този човек сред вас?“ (т.е. от известно и благородно потекло ли е?)

Отговорих: „Той е от най-благородното потекло.“

Каза: „Някой от вас преди него самопровъзгласявал ли се е за Пратеник?“

Отговорих: „Не“

Каза: „Вие за лъжец ли го имахте, преди да се провъзгласи за Пратеник?“

Отговорих: „Не.“

Каза: „Има ли от дедите си човек, който да е бил владетел?“

Отговорих: „Не.“

Каза: „Знатните хора ли го следват или слабите?“

Отговорих: „Слабите.“ (т.е. Повечето са слаби, бедни и немошни хора, които са унижени и презрени в обществото)

Каза: „Последователите му намалят ли или се увеличават?“

Отговорих: „Увеличават се.“

Каза: „Има ли някой да се е отказал от неговата религия, мразейки я, след като я бил приел?“

Отговорих: „Няма.“

Каза: „Този човек нарушава ли обещанието си?“

Отговорих: „Не, ние с него в момента сме в примирие и се страхуваме да не измени.“

Казва Ебу Суфиян: „Не можах да добавя и една дума с която да го унижа и да се предпазя от нейното лошо влияние върху мен, освен тази.“

След това Ираклий каза: „Има ли война между вас?“

Отговорих: „Да.“

Ираклий каза: „Той ли е започнал да воюва с вас или вие с него?“

Отговорих: „Беше с променящ се характер, понякога ние, а друг път той.“

Ираклий каза: „Какво ви повелява?“

Отговорих: „Повелява ни да обожаваме единствено Аллах и да не съдружаваме с Него нищо, и ни забранява да обожаваме онова, което обожаваха предците ни.“

Повелява ни да изпълняваме молитвата намаз, да даваме садака, да си пазим целомъдрието, да спазваме обета и да връщаме повереното.“

След като Ираклий чу това, той каза на преводачите си: „Кажете му: „Аз те питах за потеклото му сред вас, и ти ми каза, че е от благородно потекло и е от самите вас, а Пратениците биват изпращани от потеклото на самия народ.“

Попитах те, дали друг преди него се е провъзгласявал за пратеник, а ти каза не. Ако беше се провъзгласил друг човек преди него щях да си кажа: „Това е човек, който следва словата на предишни хора.“

Попитах те, дали сте го вземали за лъжец преди да се провъзгласи за пратеник, и ти каза не. От тези думи аз узнах, че той не е лъгал хората, а как ли тогава ще лъже за Аллах.

Попитах те дали от предците му има владетели, и ти каза не. Аз тогава си казах: „Ако е имало владетели от предците му, той щеше да търси да си възвърне властта на дедите си.“

Попитах те, кои хора го следват- знатните или слабите, бедните и немошните, и ти ми каза слабите. Тогава си казах: „Именно това са хората, които следват пратениците.“

Попитах те, дали се увеличават или намалят, и ти ми каза, че се увеличават. Така е с вярата, докато се достигне пълнотата ѝ.

Попитах те, дали някой да се е отказал от неговата религия, мразейки я, след като я бил приел, и ти ми отговори с не. Така е с вярата, когато се установи в сърцето, тя не отблъсква никой и не го води до омраза.“

Попитах те, дали е нарушавал обещанието си, и ти каза не. А пратениците не нарушават обещанията си.

Попитах те, той ли първи започваше да воюва с вас или вие, и ти ми каза, че и той започвал война с вас, т.е. че понякога вие я започвате, а друг път той. По този начин пратениците биват изпитвани и за тях е вечната награда.

Попитах те, какво ви повелява, и ти ми отговори, че ви повелява да обожавате единствено Аллах и да не съдружавате с Него нищо, и ви забранява да обожавате онова, което обожавате предците ви. Повелява ви да изпълнявате молитвата намаз, да давате садака, да си пазите целомъдрието, да спазвате обета и да връщате повереното.

Ираклий каза: „Това е описанието на пророка, за който бях в очакване да се появи. Но аз не мисля, че той е

от самите вас, а ако това което казваш е истина, аз съм сигурен, че той скоро ще завладее мястото на което са стъпили моите два крака в момента. Аз искам да отида при него за да се срещна с него. И ако в този момент аз бях до него, щях да му бъда в услуга, щях да го последвам безпристрастно и да се подчиня напълно на онова, с което е дошъл.“

Ебу Суфиян разказва: „След това повели на подчинените си да му донесат писмото от Пратеника на Аллах (ﷺ) и да му го прочетат, а в него пишеше следното:

*С името на Аллах, Всемилоствивия, Милосърдния
От раба на Аллах и Неговия Пратеник Мухаммед
До императора на римляните Ираклий*

Мир за онзи, който последва напътствието...

Както следва: Аз те призовавам с призива на Исляма (призива на Исляма е да се изрекат двете свидетелства), приеми Исляма и ще се спасиш (т.е. от вечното пребиваване в огъня на Ада). Приеми Исляма и Аллах ще ти въздаде двойна награда. А ако откажеш, за теб ще има грях, като греха на онези, които те последват. „Кажси: “О, хора на Писанието, елате към едно общо слово между нас и вас да не служим на друг освен на Аллах и да не Го съдружаваме с нищо, и едни от нас да не приемат други за господари, освен Аллах!” А отвърнат ли се, кажете: “Засвидетелствайте, че сме мюсюлмани!” (Али Имран: 64)

Ебу Суфиян продължава да разказва: След като Ираклий приключи с изказването си, хората около него от знаменците на римляните започнаха да надигат глас и да вдигат силен шум, затова аз не разбрах какво говореха.

После той заповяда да бъдем изведени. Когато ни изведоха, аз останах насаме с приятелите си и им казах: „Той взе за нещо велико делото на ибн Еби Кебшех, (С тези думи цели Мухаммед (ﷺ), защото Ебу Кебше е един от дедите му, който е отказал да последва Курейш и странял от обожанието на Идолите.) този човек е императора на римляните и въпреки това той се страхува от този пророк!!!“

Ебу Суфиян продължава: „Кълна се в Аллах, аз не преставам да бъда унижен и сигурен в това, че делото на Мухаммед ще се изяви и Аллах ще вкара в моето сърце Исляма, дори аз да ненавиждам това.“ (Бухари и Муслим)

Раждането и детството на Мухаммед

(ﷺ)

Мухаммед (ﷺ) е роден през 571 година и е от племето Курейш, което било най-знаменитото и най-уважавано племе в град Мекка. Този град, по това време е бил религиозната столица за Арабския полуостров. В него се намира Кябето, което е построено от Ибрахим и неговият син Исмаил, и към което, дори по това време хората са ходили да извършват поклонението хадж. Баща му е умрял, когато е бил в утробата на майка си. Не дълго след раждането му умира и майка му, и той израсна като сирак. В началото е бил под попечителството на дядо си Абдул-Мутталиб, но не след дълго и той умрял. Тогава попечителството се прехвърлило към чичо му Ебу Талиб. Неговото племе било от племената, които правели идоли от дърво, камък и злато. Поставяли ги около кябето и ги обожавали така, както само Аллах се обожава. Те са вярвали, че тези идоли имат способността да им помагат или навредят. Живота на тази велика личност, бил изпълнен с искреност и доверие. Той бил далеч от измамата, лъжата, измяната и предателството, затова неговия народ го наричали Ел-Емин (Доверения) и оставяли вещите си при него за да им ги пази, когато тръгвали на път. Също така му казвали Ес-Садик (Правдивия), заради праведността и истинността на думите, които той изричал. Той бил с прекрасен морал, ясен и красноречив език. Обичал доброто за всички хора, затова и народа му го обичали. Той бил почитан от всеки човек и имал прекрасен външен вид, от който се възхищавали всички други хора. Той бил с прекрасно поведение и външен вид в пълния им смисъл. Всевишния Аллах казва за него: „*Ти наистина имаш велик нрав.*“ (Ель-Калем: 4)

За него пише (Томас Карлайл)³ в книгата си „Герои“ следното: „Явно се забелязва още от ранната детска възраст на Мухаммед (ﷺ), че е бил умен младеж, затова неговия народ го назовавали като (Доверения) т.е. правдив човек, с правдиви думи, мисли и действия, който отдава правото на всеки и всичко. Те забелязали, че във всяка дума, която излиза от устата му, има впечатляващи мъдрости. Аз узнах за него, че той е мълчал много, когато нямало нужда да се говори, а когато е говорел, е говорел с разумни и мъдри слова. Виждаме, че през целия си живот е бил с утвърдени принципи, твърда решителност и цялостна загриженост за всички хора. Той е бил благороден, праведен, състрадателен, благочестив, добродетелен и либерален. И макар да е бил много сериозен и верен човек, той е бил с лек и нежен характер, отстъпчив, с винаги усмихнато лице, с добро съжителство и е бил приятен събеседник. Нещо повече, той е бил човек на веселите шегички и закачки. Накратко е бил личност с постоянна усмивка на устата, която произлизала от дълбините на неговото правдиво и искрено сърце. И макар да не е бил на училище, и да не е бил под възпитанието на учител – а той няма нужда от това – е бил много интелигентен с огромно сърце и реалистична интуиция. Той е човека, който сам изпълнил възложеното му дело наред с пустинните дълбини.“

Преди да бъде изпратен като пратеник, Мухаммед (ﷺ) обичал уединението. Така той прекарвал дълги нощи в богослужения в пещерата Хира далеч от всички хора. По този начин се опазил от неприличните неща, които вършел неговия народ. Той никога не е пил алкохол, никога не е

³ Английски писател (1795- 1881); извлечено от книгата „Говорят за Исляма“ на д-р Имад Ед-Дин Халил стр. 124.

обожавал идолите, никога не се е заклевал в тях и никога не е колил курбан за тях. Той е бил младо, разумно и осъзнато момче, което пасяло овцете на хората в Мекка. Пратеника (ﷺ) казва: „Всеки пророк, изпратен от Аллах е пасъл овце.“ Сподвижниците му казаха: „И ти ли?“ А той (ﷺ) отговорил: „Да. Аз пасях овцете на меканците за няколко части от динара.“ (Бухари) След като Пратеника (ﷺ) навършил четиридесет годишна възраст, му било низпослано първото откровение от небесата. Това се случило докато той извършвал богослужения в пещерата Хира, която се намира в град Мекка. Майката на вярващите и съпруга на Пратеника (ﷺ)- Айша /Аллах да е доволен от нея/ разказва: „Първото откровение се яви на Пратеника на Аллах, като истинско видение в съня му. Виденията го спохождаха толкова ясно, колкото ясно се пуква зората. После предпочиташе да се уединява и да се усамотява в пещерата Хира. Дни и нощи оставаше да се занимава с благочестиви дела – т.е. да служи на Аллах – преди отново да се върне при семейството си. За целта се запасяваше с необходимото. После се връщаше при Хатиджа и пак се запасяваше. Това го вършеше многократно, докато в пещерата Хира го споходи истината.

При него е дошъл ангела (меляйкет) Джибрил (мир нему) и му казал:

– Чети!

– Не мога да чета– отвърнал той.– Сграбчи ме – разказва Пророка, – притисна ме, докато останах без сили, после ме пусна и повтори:

– Чети!

Аз отвърнах: Не мога да чета. – Пак ме сграбчи, притисна ме отново, докато останах без сили, после ме пусна и каза:

– Чети! Отвърнах:

– Не мога да чета.– Хвана ме, притисна ме за трети път, после ме пусна и каза: „Чети в името на твоя Повелител, Който сътвори – сътвори човека от съсирек! Чети! Твоят Повелител е Най-щедрият, Онзи, Който научи чрез калема, научи човека на онова, което не е знаел.” След това Пратеника на Аллах се върнал вкъщи и целият треперел. Влязъл при съпругата си Хатидже бинту Хувейлид (Аллах да е доволен от нея) и извикал:

„Загърнете ме, загърнете ме!“

Загърнали го; ужасът му отминал и той казал на Хатидже:

– „Страхувах се за себе си.”

А тя му отвърнала:

– „Не, кълна се в Аллах! Той никога няма да те изостави. Поддържаши роднинските връзки, жертваши се за другите, подкрепяши слабия, почиташи гости, защитаваши имащия право.”

После Хатиджа го завела при Урака ибн Неуфел ибн Есед ибн Абдул-Изза – неин първи братовчед по бащина линия. През невежеството приел християнството, пишел на староеврейски и преписвал от Евангелието това, което Аллах е пожелал да преписва. Урака бил възрастен и сляп. Хатиджа му рекла:

– Братовчеде! Чуй какво ще ти каже синът на твоя брат!

Урака попитал Мухаммед (ﷺ):

– Сине на брат ми, какво видя?

Пратеника на Аллах му разказал какво е видял. Тогава Уарака му рекъл:

– *Това е откровението, което Аллах низпосла на Муса (Мойсей). О, де да бях по-силен и по-млад! Де да можех да поживея повече, защото твоят народ ще те прогони.*

Пратеника на Аллах се учудил:

– *Ще ме прогонят ли?*

А Уарака му отвърнал:

– *Да! Досега не е идвал човек, който да донесе онова, което ти донесе, и да не го смятат за враг. Ако доживея до този твой ден, аз ще бъда на твоя страна и ще те подкрепя. Не след дълго Уарака починал.*“ (Бухари и Муслим)

Знаменията, които споменахме по-горе в разказа на Айша, бяха първото откровение, спуснато на Мухаммед (ﷺ). След това бяха му низпослани следните слова на Всевишния Аллах: „О, ти, който се обвиваш [в своите одежди], стани и предупреждавай, и твоя Господ възвеличавай, и дрехите си почиствай, и скверността отбягвай.“ (ЕЛ-Мудессир: 1-5)

Тази сура (глава) беше началото на неговото пратеничество и призив. След низпославането ѝ, той заяви явно, че е изпратен от Аллах и започна да призовава народа си в Мекка. Разбира се, той се сблъска с огромна непримиримост и неприемственост от страна на неговия народ. Това се случи, защото той ги призовава към нещо много странно за тях, което обхваща всичките свери на живота им- религиозна, политическа, икономическа и обществена. Неговия призив не беше съсредоточен само

върху единобожието в Аллах и изоставянето на съдружаването с Аллах (езичеството). Този призив обхващаше техните удоволствия, богатство и самохвалство. Така Аллах им възбрани лихвата, прелюбодеянието, хазарта и алкохола. Също така този призив обхващаше пълната справедливост между хората според която, хората са равни и единственото мерило при Аллах е богобоязанта. А как да приеме племето Курейш тази справедливост, след като те са най-извисените сред арабите и не приемат равенство с никого. По този начин нещата преминаха от отхвърляне и неприемане на този призив към нанасяне на щети върху Пратеника (ﷺ) чрез ругаене, клеветене, обиждане и още много лъжи, като това, че е лъжец, магьосник, гадател и луд. Те го клеветяха с всевъзможни неща, за да възпрат хората от призива му и да подмамят неразумно мислещите хора сред тях. Абдуллах ибн Мес'уд /Аллах да е доволен от него/ разказва: „Пратеника на Аллах (ﷺ) отслужваше молитвата намаз до свещения дом Кябе, а част от Курейшитите седяха в близост до него. Един от тях рече на останалите: „Виждате ли тази гледка! Кой от вас ще донесе родовата ципа на камила, която закла еди- кой си род, за да я сложи на гърба на Мухаммед. Когато той прилепи чело на земята в поклона суджуд. И веднага тръгна най-злорадия от тях (Укбе ибн Абу Муийт), донесе я и зачака. Когато Пророка (ﷺ) прилепи челото си на земята, той му я сложи на гърба, между раменете му. Пророка (ﷺ) остана в положение на седжде, а те се забавляваха и клатушкаха от силния смях в който изпаднаха. Един човек отиде при Фатима -която беше още малко момиче- и я извести за станалото. Тя тичайки дойде при Пратеника (ﷺ), завари го в положение на седжде, премахна ципата от него и започна да обижда извършителите.“ (Бухари)

Казва Муниб Ел- Езедий: „Чух Пратеника (ﷺ) да казва по време на невежеството: „Ей, хора, кажете „Няма друг бог достоен да се обожавя, освен Аллах“ (Ля иляхе илляллах), за да сполучите.“ След тези думи някои от хората му се изплюха в лицето, други го нахвърлиха с пръст, а трети го наругаха. Това се случи по обяд. Тогава дойде едно момиче с голям съд пълен с вода, изми лицето и ръцете му, а той каза: „Ей, дъщеричке, не се страхувай от бедност и унижение за баща си.“ (Ель-Муаджем Ель-Кебир, на Ет-Таберани)

Урвету ибн Ез-Зубейр казва: „Поисках от Абдуллах ибн Амир ибн Ел-Аас да ме извести за най-тежкото изтезание, на което съдружаващите са били подложили Пратеника на Аллах (ﷺ), и той ми каза:

„Дойде Укбе бин Ебу Муит при Пратеника (ﷺ), докато отслужваше една от молитвите си при свещения дом Кябе. Хвана дрехата му, уви я около врата му и започна да го души много силно. В този момент дойде Ебу Бекр, хвана го за рамото и го отблъсна от Пратеника (ﷺ) след това каза: „Нима ще убиеете човек, който казва, че неговия Господар е Аллах, след като е дошъл при вас с явни доводи?“ (Бухари)

И всичките тези неща не възпряха Пратеника на Аллах (ﷺ) от призива му. Той продължи да призовава към Исляма племената в Мекка и хората идващи на хадж. По този начин повярваха в него няколко човека от жителите на град Медина. Те му дадоха обет да го подкрепят и предпазят от злонамерените хора, ако той отиде при тях в Медина. Така той изпрати с тях към Медина Мус‘аб ибн Умейр, за да ги научи на ученията в Исляма. След дългото

преследване и многото трудности, които претърпя Пратеника (ﷺ) и неговите сподвижници в Мекка, Аллах им позволи да се преселят към град Медина. Когато пристигнаха, те бяха посрещнати от мединците по един прекрасен начин. Така той, и сподвижниците му се установиха в този град, и той стана основа на неговия призив и столица на Ислямската държава. След като Мухаммед (ﷺ) се установи в Медина, започна да научава хората на Корана и на религиозните задължения. Без съмнение, тези хора се повлияха силно от благородния нрав и прекрасните качества на Пратеника (ﷺ) и това беше основната причина, те да го заобичат повече отколкото обичат самите себе си. По този начин, те се надпреварваха да бъдат в негова услуга и даваха най-скъпото за тях да му помогнат в начинанието. Ето така, те живеяха в една вярваща общност, която беше потопена в щастие, в която се появиха и заложиха обичта, помирението и братството при всеки един от членовете ѝ. По този начин се достигна до пълно равенство между богатия и бедния, знаменития и обикновения, белия и черния, арабина и чужденеца. А как да не се постигне това равенство, когато Исляма прави разлика между хората само според богобоязанта в сърцата. След като отмина една година от преселението му, започнаха да се проявяват вражески отношения от страна на неговия народ, които бяха силно разярани от преуспелия му призив. Така се достигна и до първата битка в Исляма- битката Бедр-, която се състоя при пълно неравенство от страна на численост и боеприпаси. Броя на мюсюлманите в нея беше 314 мъже, а броя на съдружаващите 1000 войни. Но въпреки това, Аллах подкрепи Неговия Пратеник и вярващите, и те разгромиха тази огромна войска. След тази война се състояха още няколко войни между мюсюлманите

и езичниците от Мекка. След като отминаха осем години от преселението, Пратеника (ﷺ) успя да събере 10 000 на войска, с която да завладее Мекка и да разгроми неговия народ, който дълги години му вредеше по най- различни начини и наказваше последователите му с жестоки наказания, докато ги принуди да изоставят домовете, града и децата си, и да се преселят. Това беше огромната победа за Пратеника и неговите сподвижници. Тази година се нарича годината на победата. Всевишния Аллах казва: *„Когато дойде подкрепата на Аллах и победата, и видиш хората да встъпват на тълпи в религията на Аллах, прославяй своя Господ с възхвала и Го моли за опрощение! Той винаги приема покаянието.“* (Ен-Неср: 1-3)

След като Пратеника (ﷺ) беше в подножието на град Мекка, заедно с 10 000 си войска, събра жителите на този град и им каза: *„Какво мислите, че ще направя с вас?“* Отговориха: „Добро, благородни братко и син на благороден брат.“ Той (ﷺ) каза: *„Отивайте си, вие сте свободни.“* (Сунен Ель-Бейхаки Ель-Кубра)

Това негово дело, беше причина много от хората да приемат Исляма. След това Пратеника (ﷺ) се върна към Медина. Не мина дълго време и той се отправи заедно със сто и четиринадесет хиляди от сподвижниците си към Мекка, за да извършат хадж. Този хадж се нарича „Прощалния Хадж“, защото той, беше като прощален за мюсюлманите поради близостта на раздялата им с техния любимец Мухаммед (ﷺ).

Той умря единадесетата година след преселението на 12 Рабиу-с-сани- понеделник в гр. Медина и беше погребан в този град. Мюсюлманите бяха силно потресени от смъртта му, до такава степен, че част от сподвижниците му, като Омар ибн Ел-Хаттаб не повярваха, че той е

мъртъв. Затова Омар каза: „Който каже, че Мухаммед е мъртъв, ще му отреже главата.“ Когато Ебу Бекр чу тези думи, стана и прочете следните слова на Всевишния Аллах: *„Мухаммед е само един Пратеник, преди когото преминаха пратениците. Нима, ако бе умрял или бе убит, щяхте да се отвърнете? А който се отвърне, той не ще навреди на Аллах с нищо. Аллах ще въздаде на признателните.“* (Али Имран: 144) Чувайки това знамение, Омар се успокои и замълча.

Пратеника (ﷺ) умря на шейсет и три години, от тях четиридесет години прекара в Мекка преди да стане Пратеник, 13 години в Мекка призоваваше към единобожие, след като стана Пратеник *(от навършването му на 40 год. до 53 годишна възраст)* и след това прекара 10 години в гр. Медина след като се пресели към него. Докато беше в Медина му се низпосла от Аллах целия Коран и Аллах изпълни своята благодат за хората завършвайки изцяло религията.

Д-р Густав Льобон⁴ пише в книгата си „Арабската цивилизация“ следното: *„Ако сравняваш хората по ценността на делата им ще намериш, че Мухаммед (ﷺ) е най- великия човек в цялата история. И макар учениите по история на запада да бяха изпълнени със сяпо религиозно следване и фанатизъм, много от тях признаха превъзходството на Мухаммед.“*

⁴ Френски историк, който се занимавал с источните цивилизации. Извлечено от книгата „Говорят за Исляма“ на д-р Имад Ед-Дин Халил; стр. 135.

Описанието на Пратеника (ﷺ)

Той беше висок с широки рамене и коса, която достигаше до мекото на ушите му. Беше човека с най-хубаво лице и с най-хубаво телосложение. Не беше много дълъг, нито къс. Кожата му не беше нито много бяла, нито много черна, а косата му нито беше много къдрава, нито напълно изправена. Беше със сияйно бяло лице, като че ли беше изваяно от сребро. Той притежаваше най-блестящия цвят, потта му беше като перли, а брадата му беше много гъста. Веднъж Джабир ибн Семурах беше попитан дали лицето на Пратеника (ﷺ) е било продълговато като меч, а той отговорил: „То беше като слънцето и луната и беше заоблено.“ (Муслим) Той беше с голяма уста, продълговати очи и слаби пети. Беше умерено бял, среден на ръст, нито дебел, нито слаб. Беше със здрави ръце, крака и голяма длан. Енес /Аллах да е доволен от него/ казва: „Не съм докоснал коприна, която да бъде по-нежна от дланта на Пратеника (ﷺ), и не съм помирисал миск или парфюм, който да има по-добра миризма, от миризмата на Пратеника на Аллах (ﷺ).“ (Бухари и Муслим)

Част от морала, качествата и достойнствата на Пратеника (ﷺ)

1. Интелигентност-

Пратеника (ﷺ) достигна пълнотата на интелигентността при човека, която не е достигната от друг. Ел- Кади Ийяд казва: „Величието на тази интелигентност и разклоненията ѝ, се залагат при онзи, който проследи всички негови действия, изучи историята му, запознае се с красноречивата му реч, заслугите му, мъдрите му думи и знанието, което е притежавал за Тората (стария завет), Евангелието и всички низпослани книги. Той е водача на мъдреците и учителя за всички общности. Дал ни е примери за хорската политика, приложил е божествените закони и е поставил началото на един прекрасен морал. Той е възвишението, което ни води към науката, която е извлечена от думите му и е взета за прекрасен пример за подражание. Неговите препратки като богослужения, медицина, математика, разпределяне на наследство, потомство и т.н. са аргументи. Той е знаел всичките тези неща без да е учил при който и да е учител, или в което и да било училище и без да е чел никакви книги. Този пратеник не знаеше нищо от тези неща, докато Аллах не му разтвори гърдите, и не го научи на знанието и Неговата повеля... Що се отнася до интелигентността му, той я постигна чрез знанието за миналото, настоящето и бъдещето, което му беше разкрито от Всевишния Аллах. Всичките тези неща доказват неговата чудесна способност и велико знание. (Еш-Шефа би-теариф хукук Ель-Мустафа 1/85)

2. Търпение към онова, което го сполетява от беди и нещастия по време на призива към Аллах, очаквайки и надявайки се за велика награда при Аллах-

Пратеника (ﷺ) беше най-въздържания човек. По време на призива към Исляма, той се сблъска с огромни мъчения и пречки, но въпреки това прояви огромно търпение, надявайки се да спечели наградата при Аллах. Предава се от Абдуллах ибн Мес'уд, че е казал: „Като че ли виждам на живо, как Пратеника на Аллах (ﷺ) разказва за пророк, който е бил бит от народа си, а той в този момент бършеше кръвта от лицето си и казваше: „О, Аллах опрости на моя народ, защото те не знаят.“ (Бухари и Муслим)

Джундеб ибн Суфйян е казал: „Един от пръстите на Пратеника (ﷺ) беше ранен и потече от него кръв, а той каза: „Нима ти не си само един пръст, който кърви заради това, с което се е сблъскал по пътя на Аллах?“ (Бухари и Муслим)

3. Искреност-

Пратеника (ﷺ) беше искрен във всичките си думи и дела, както му повелява всевишния Аллах в следното знамение: „Кажи: “Моята молитва и моето богослужение, и моят живот, и моята смърт са за Аллах, Господа на световите. Няма Той съдружник. Това ми бе повелено и съм първият отдаден на Аллах.“ (Ель-Ен'аам: 162-163)

4. Благороден нрав и добро съжителство-

Когато неговата съпруга Айша /Аллах да е доволен от нея/ беше попитана за поведението му, тя каза: „Неговия нрав е Корана.“ (Ахмед-сахих) Това означава, че той спазваше

всички повели и забрани споменати в това писание, описваше се с всички качества и добродетели, съдържащи се в него и изоставяше всяко нещо, което според Корана се считаше за непристойно, независимо дали беше свързано с явните или скритите неща в него. И това изобщо не е чудно, защото той (ﷺ) казва: „*Наистина аз съм изпратен, за да усъвършенствам достойните черти на морала.*” (Муслим) А Всевишния Аллах го описва със словата си: „*Ти наистина имаш велик нрав.*” (Ель-Калем: 4)

Дори и неговия прислужник Енес ибн Малик /Аллах да е доволен от него/, който му прислужваше десет последователни години, го споменава с добро казвайки: „*Пратеника на Аллах (ﷺ) беше човека с най-съвършения морал.*” (Бухари и Муслим) В друго предание Енен казва: „*Пророка (ﷺ), не обиждаше, не изричаше скверни слова и не проклинаше, а когато искаше да порицае някой от нас казваше: „Какво му е на този човек, като че ли челото му е прашино!!!“*” (Бухари)

5. Добро възпитание-

Предава се от Сехл ибн Сеад /Аллах да е доволен от него/, че на Пратеника (ﷺ) му беше донесен съд с вода. От дясната му страна беше седнал един младеж, а от лявата му страна възрастни хора, той отпи от съда и каза на младежа: „Позволяваш ли ми да дам на възрастните хора да пият?“ Младежа отговори: „Кълна се в Аллах о, Пратенико на Аллах, няма да позволя на никой да вземе моя дял от теб. (т.е. аз искам да си взема дяла лично от теб)“ След тези думи Пратеника на Аллах (ﷺ) постави съда в ръката на младежа.“ (Бухари и Муслим)

6. Обичта на помирието-

Предава се от Сехл ибн Сеад /Аллах да е доволен от него/, че казва: „Жителите на местността Куба се сбиха и започнаха да се нахвърлят с камъни, а Пратеника (ﷺ) каза: „Елате с нас за да ги помирим.“ (Бухари)

7. Повеляваше одобреното и възбраняваше порицаното-

Предава се от Абдуллах ибн Аббас, че Пратеника (ﷺ) видял един човек да носи златен пръстен на един от пръстите си, свали го и го хвърли, след това каза: „Нима някои от вас умишлено вземат въглени от огъня и ги поставят в ръцете си?!“ След като Пратеника (ﷺ) си отиде, някои от хората казаха на човека: „Вземи си пръстена и се възползвай от него.“ А той отговори: „Кълна се в Аллах, аз няма да го взема щом Пратеника на Аллах (ﷺ) го е хвърлил.“ (Муслим)

8. Чистотата-

Предава се от Мухаджир бин Канфез /Аллах да е доволен от него/, че е отишъл при Пратеника (ﷺ) и го е заварил в положение, когато е отивал по малка нужда. Поздравил го е с поздрава селям, а той (ﷺ) не му отвърнал на поздрава, докато не извършил обредното измиване- абдест. След това се извинил казвайки: „Аз не обичам да споменавам Аллах, когато нямам абдест –или казал не съм чист-.“ (Ебу Дауд)

9. Пазене на езика от празнословие и грях-

Предава се от Абдуллах бин Убейе /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Пратеника на Аллах (ﷺ) много често споменаваши Аллах и странеше много от празнословието, удължаваше отслужването на молитвата намаз и скъсяваше проповедта (хутбето). Той не се големееше и не отказваше да върви заедно с вдовеца и нуждаещия се, за да му помогне в нужда.“ (Сахих Ель-Джамиа: 5005)

10. Извършване на много богослужения Ибадет-

Неговата съпруга Айша /Аллах да е доволен от нея/ разказва: „Пратеника на Аллах (ﷺ) отслужваше молитва намаз, през нощта толкова дълго, че чак краката му се подуваха. Тогава аз му казах: „Защо вършиш това о, Пратенико на Аллах! Нима Аллах не е опростил твоите изминали и предстоящи грехове?! А той (ﷺ) отговори: „Нима аз не желая да бъда признателен раб?!“ (Бухари и Муслим)

11. Доброта и нежност-

Предава се от Ебу Хурейра /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Дойде при Пророка (ﷺ) Туфейл бин Амир Ед-Деуси с приятелите си и казаха: „О, Пратенико на Аллах, племето Деус отказаха да приемат Исляма, ще призовеши ли Аллах да ги накаже?! Някои от хората казаха: „Деус са погубени.“ А Пратеника (ﷺ) отправи следния призив: „О, Аллах, напъти към Исляма Деус и ги доведи при мен.“ (Бухари и Муслим)

12. Хубаво телосложение-

Предава се от Бера бин Азиб /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Пророка (ﷺ) беше висок и широк в раменете, имаше коса, която бе дълга до мекото на ушите. Веднъж го видях в червени дрехи, и не съм виждал нещо по-красиво от него.“ (Бухари и Муслим)

13. Въздържане от земните блага-

Предава се от Абдуллах бин Мес'уд /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Пратеника на Аллах (ﷺ) спеше на рогозка, и когато станеше, по него имаше следи от тази рогозка. Виждайки това ние му казахме: „О, Пратенико на Аллах, да ти дадем ли мека подложка (на която да лежиш и да се облягаш)? Той отговори: „Какво толкова ми има на мен и на земния живот?“ Аз в земния живот, съм като един пътник, който е останал да отпочине под сянката на едно дърво и след това си е тръгнал изоставяйки това дърво.“ (Тирмизи- сахих)

Предава се също от Амир бин Ел-Харис /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Пратеника на Аллах (ﷺ) не остави след смъртта си нито динар (златна монета), нито дирхам (сребърна монета), нито роб или робиня, а всичко което остави, бе бялото му муле, меча му и една земя, която я даде за садака.“ (Бухари)

14. Алтруизъм (загриженост за другите)-

Предава се от Сехл бин Сеад /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Дойде една жена с дреха от плат на раета и каза: „О, Пратенико на Аллах, аз изтъках тази дреха в ръката си за теб, за да се облечеш с нея.“ Пратеника се нуждаеше от тази дреха и я взе за себе си. След това той

я облече за връхна дреха и излезе с нея. Видя го един човек и му каза: „О, Пратенико на Аллах, ще ми подариш ли тази дреха, за да се облека с нея?“ Отговори: „Да.“ След това Пратеника остана с тази дреха, докато се върна в къщи. Връщайки се в къщи, той я съблече, сгъна я и я изпрати на този човек. Една част от хората порицавайки този човек му казаха: „Не направи добро искайки от него тази дреха, много добре знаеш, че той не отправя искация!!! А човека каза: „Кълна се в Аллах не съм я искал с друго намерение, освен да бъде моя кефин (плат с който се повива мъртвия) в деня, когато ще умра.“ След това Сехл казал: „Тази дреха беше неговия кефин.“ (Бухари)

15. Силни вяра и упование в Аллах-

Предава се от Ебу Бекр Ес-Сиддик /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Когато бяхме се скрили в пещерата от езичниците на Мекка, аз видях техните крака до главата си и казах: „О, Пратенико на Аллах! Ако някой от тях погледне към краката си ще види, че ние сме до тях.“ А Пратеника каза: „О, Ебу Бекр, какво мислиш за двама човека с които третия е Аллах.“ (Муслим)

16. Нежност и привързаност-

предава се от Ебу Катаде /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Пратеника на Аллах (ﷺ) дойде при нас носейки на плещите си Умаме бинт Ебу Ел-Аас и отслужи молитвата намаз. Когато извършваше поклоните рукю и седжеде я оставяше на земята, и когато се изправяше, отново я взимаше.“ (Бухари и Муслим)

17. Улеснение-

предава се от Енес /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Пратеника на Аллах (ﷺ) казва: „Когато пристъпя към молитвата намаз аз имам желание да я удължа и да я отслужвам дълго време, но когато чуя плача на кърмачетата, аз се смекчавам и отслужвам намаза за кратко време, защото познавам много добре силното чувство на майката породено от плача на детето ѝ.“ (Бухари)

18. Страх и благочестивост-

предава с от Ебу Хурейра /Аллах да е доволен от него/, че Пратеника (ﷺ) казва: „Понякога когато се прибера при семейството си, аз намирам фурма в постелята си и я приближавам към устата си за да я изям. След това се сещам, че може да е от садака и страхувайки се аз я оставям.“ (Бел.на преводача: „На Пратеника (ﷺ) му е забранено да яде от милостинята- садака“)

19. Раздаване-

предава се от Енес бин Малик /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Когато беше искано от Пратеника на Аллах (ﷺ) нещо, заради което даден човек приемаше Исляма, той винаги му го даваше. И така един ден дойде човек и той му даде овце колкото цяла долина. След това този човек се върна при народа си и каза: „Ей, народе мой! Приемете Исляма за ваша религия, наистина Мухаммед раздава много и не се страхува от бедност.“ (Муслим)

20. Любов към взаимопомощта-

Когато Айша / Аллах да е доволен от нея/ била попитана какво прави Пратеника на Аллах (ﷺ) в къщи, тя казала: „Той беше в прислуга на семейството си, а когато дойде време за молитвата намаз, той излизаше за да я изпълни.“ (Бухари)

Предава се също от Бера бин Азиб /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Гледах в деня в който копаехме рова Хандек, как Пратеника (ﷺ) пренасяше пръст. От праха поленнала по космите на гърдите му не можех да видя кожата му- а той, имаше много косми по тях- и не престана да повтаря поезията на Абдуллах Бин Рауаха викайки със силен глас: „О, Аллах! Ако не беше Ти, ние нямаше да бъдем напътени, нямаше да отслужваме молитвата намаз и нямаше да даваме милостинята зекят, спусни над нас спокойствието и затвърди нашите стъпки, ако се сблъскаме (с другата войска), наистина врага престъпва спрямо нас, и ако желаят да ни съблазнят и заблудят, ние сме против.“ (Бухари и Муслим)

21. Правдиви слова-

Съпругата на Пратеника (ﷺ) Айша /Аллах да е доволен от нея/ казва: „Нямаше по-омразно поведение за Пратеника на Аллах (ﷺ) от лъжата. Веднъж един човек приказваше при Пратеника на Аллах лъжейки, и тази лъжа не отишумя от душата на Пратеника, докато не узна, че човека се е разкалял за нея.“ (Сахиха: 2052)

Дори неговите врагове свидетелстват за неговата правдивост. Ето примера за Ебу Джехл, който беше най-свирепия враг на Пратеника (ﷺ) и въпреки това, той каза:

„Ей, Мухаммед! Аз не казвам, че ти си лъжец, но отричам това, с което си дошъл и към което призоваваш.“ В този момент Всевишния Аллах низпосла следното знамение: „Ние знаем, че те наскърбява онова, което казват. Но не теб взимат за лъжец, а всъщност угнетителите отричат знаменията на Аллах.“ (Ель-Ен‘аам: 33)

22. Зачитане и спазване на божествените забрани-

Предава се от Айша /Аллах да е доволен от нея/ да казва: „Винаги, когато Пророка (ﷺ) имаше избор между две неща, той избираше по-лесното, ако не беше грях. А ако беше грях, той най-много странеше от него. Кълна се в Аллах, той никога не отмъщаваше когато ставаше дума за самия него, а когато се престъпваха забраните на Аллах, тогава той отмъщаваше.“ (Бухари и Муслим)

23. Приветливо лице-

Абдуллах бин Ел-Харис казва: „Не съм видял друг човек да се усмихва толкова много, колкото се усмихваше Пратеника на Аллах (ﷺ).“ (Тирмизи)

24. Доверие и изпълнение на обещаното-

Той беше уникален пример за доверен човек, който опазва и отдава правата на всички. Затова свидетелстват неговите врагове от Мекка, които въпреки, че се опитваха да го възпрат от призива му и изтезаваха повярвалите в него, не престанаха да му поверяват, и оставят нещата и богатствата си, за да им ги пази. Това доверие достигна върхната си точка, когато го принудиха да се пресели към Медина, заради лошото, което му нанасяха. Той (ﷺ)

заповяда на неговия първи братовчед, Али бин Ебу Талиб, да отложи преселението си с три дни, за да върне поверените му неща на техните притежатели. (История на ибн Хашим 3/11)

А от примерите за това как изпълняваше обещанията си е примирието, което сключи със Сухейл бин Амир, за определен срок и условия, поставени от Сухейл. Сухейл казал: *„Ако дойде при теб някой от нас – дори да е на твоята религия- ти ще ни го върнеш и ще ни оставиш ние да се разправяме с него.“* Сухейл не склони да сключи примирие без това условие, а вярващите не желаеха да го приемат и започнаха да негодуват, говорейки по между си за него. Когато Пратеника (ﷺ) видя, че няма да склони, сключи примирието с това условие. И още в този момент, вървейки бавно заради това, че беше с окови дойде Ебу Джендел бин Сухейл бин Амир и застана напред мюсюлманите. А неговия баща Сухейл бин Амр каза: „Ей, Мухаммед това ще бъде първия човек, който искам от теб да ми го върнеш. Пратеника (ﷺ) каза: *„Остави ми го.“*

Сухейл отговори: „Няма да ти го оставя.“

Пратеника (ﷺ) каза: *„Не, ще ми го оставиш.“*

Сухейл каза: „Няма да го направя.“

Ебу Джендел почувствал, че ще бъде върнат на баща му и опитвайки се да провокира мюсюлманите казал: *„Нима след като съм дошъл при вас като мюсюлманин, аз ще бъда върнат при езичниците?!... Нима не виждате на какво съм подложен?!“* Той беше подложен на жестоко наказание, заради това, че е приел Исляма. И въпреки това, Пратеника изпълни обещаното по време на примирието и го върна на Сухейл бин Амр. (Бухари) Но не се раздели с Ебу Джендел, докато не му каза: *„О, Ебу Джендел! Търпи и се надявай за награда при Аллах. Наистина Аллах ще дари*

теб и онези слаби хора като теб с близък изход и избавление. Ние вече сме сключили мирен договор с тези хора и сме в примирие, а ние не сме предатели и изменници.“ (Ахмед)

След това Пратеника (ﷺ) се върна в град Медина и при него дойде един човек от Курейш (Меканците) на име Ебу Бусайр, който беше мюсюлманин. А меканците бяха изпратили двама човека по следите му за да го върнат. Те казаха на Пратеника (ﷺ): „А мирния договор, който сключи с нас?“ И той (ﷺ) им предаде този човек.

25. Смелост и липса на колебливост-

Предава се от Али /Аллах да е доволен от него/ да казва: „В битката Бедр, ние стояхме зад Пратеника на Аллах (ﷺ), за да може да ни предпази, и той беше най-близкия от нас до врага, но въпреки това беше най-смелия човек в този ден.“ (Ахмед)

Що се отнася до смелостта му извън войните, за нея ни разказва Енес ибн Малик /Аллах да е доволен от него/, казвайки: „Пророка (ﷺ) беше най-добрия и най-смелия човек. Една нощ мединците изпаднаха в ужас от силен звук и излязоха навън. Насреща им, те видяха Пророка (ﷺ), който бе проучил, какво е станало и се намирал на коня на Ебу Талха, който беше без седло. Той бе закачил меч си на врата на коня и каза: „Защо изпадате в ужас...Защо изпадате в ужас...? След това каза: „Този кон е изключително бърз.“ (Бухари и Муслим)

Жителите на Медина излязоха посред нощ уплашени, защото бяха чули силен звук и искаха да узнаят от къде идва, а Пратеника (ﷺ) бе сам и вече се връщаше от посоката на звука. Когато дойде до тях, той ги успокои. Те

видяха, че коня беше без седло, защото е нямало време да слага такова, понеже е трябвало да реагира внезапно. А меча му беше окачен на врата на коня, защото предполагал, че можело да се наложи да го използва. И така, той ги извести, че коня, с който е бил е много бърз и нямало време да чака други хора, за да отидат заедно с него.“

Довод за неговата смелост, е дори случката преди битката Ухуд, когато Пратеника (ﷺ) се посъветва със сподвижниците си дали да водят война, и те бяха категорични, че искат да воюват. И макар той да не желаше да води война, се съгласи с тях. След това сподвижниците съжалиха затова, че настояваха за война, защото Пратеника искаше да я избегне. Мюсюлманите от мединците (Енсарите) разказват: „Върнахме се при Пратеника (ﷺ) и му казахме: „О, Пратенико! Нека да е това, което ти пожелаеш.“ А той им отговори: „*Не подобава на Пророк да сваля ризницата си, след като я облякъл, докато не се е сражавал.*“ (Ес-Сахиха: 1100)

26. Щедрост-

Ибн Аббас /Аллах да е доволен от него/ е казал: „Пратеника на Аллах (ﷺ) беше най-щедрия сред хората. И най-голяма щедрост проявяваше в месец Рамадан, когато Джибрил се срещаше с него. Той идваше при Пратеника (ﷺ) всяка вечер, за да го научава на Корана. И със сигурност Пратеника на Аллах, беше по-бърз в извършването на добро дело, от движението на вятъра.“ (Бухари и Муслим)

Ебу Зер /Аллах да е доволен от него/ разказва: „Докато вървах заедно с Пророка (ﷺ) по улиците на

Медина, изведнъж стигнахме до планината Ухуд, и той ми каза: „Ей, Ебу Зер.“

Отговорих: „Отзовавам ти се о, Пратенико на Аллах.“

Каза: „Ах, колко много желая да имам злато колкото планината Ухуд и да го раздам до последния динар с изключение на онези динари, които ще ги дам за да си погася заема. И ще го раздавам на хората така и така.“
Т.е. отдясно, отляво и отзад.“ (Бухари)

Джабир ибн Абдуллах /Аллах да е доволен от него/ е казал: „Няма случай, в който да е поискано нещо от Пророка (ﷺ) и той да е отказал да го даде.“ (Бухари и Муслим)

27. Срамежливост-

Ебу Сейд Ел-Худри е казал: „Пратеника на Аллах (ﷺ) беше по-срамежлив от девственица, която се крие по ъглите на къщата. И когато видеше нещо, което ненавиждаше, ние узнавахме това по изражението на лицето му.“ (Бухари и Муслим)

28. Скромен-

Пратеника на Аллах (ﷺ) бе най-скромния човек. А как да не е така, когато онзи, който влезнеше в джамията, и не го познаваше не можеше да го отличи от сподвижниците му. Предава се от Енес ибн Малик да казва: „Докато бяхме седнали заедно с пророка (ﷺ) в джамията, дойде един човек на камила, накара камилата да седне, завърза я и ни попита: „Кой от вас е Мухаммед?“, а в този момент пророка беше се облегнал наред сподвижниците си. Ние казахме: „Той е този белокож човек, който се е

облегнал...“ (Бухари) Причината този човек да не го познае се крие в това, че той не се отличавахе с нищо от сподвижниците си и хората около него.

Също така, той не чувстваше отвращение и не се възгордяваше, а вървеше заедно с бедния, слабия и нуждаещия се, докато им удовлетвори нуждите. Предава се от Енес ибн Малик, че е казал: „Дойде една бедна жена от Медина и каза: „О, Пратенико на Аллах! Аз имам проблем и искам да говоря с теб.“ Той и каза: „Помисли на коя улица искаш да се срещнем, и аз ще дойда да разреши твоя проблем.“ И така той се срещна с нея наскоро улицата и ѝ помогна да си разреши проблема.“ (Муслим)

29. Милост и състрадателност-

Предава се от Ебу Сейд Ел-Енсари /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Ей, Пратенико на Аллах, кълна се в Аллах аз ще идвам по-късно за сутрешната молитва намаз (сабах), заради имама, който удължава много намаза.“ - Ебу Сейд разказва: „Никога преди това не бях виждал Пратеника на Аллах (ﷺ) толкова ядосан в поучението си.- След това Пратеника (ﷺ) каза: „Ей, хора, наистина част от вас изпитват отвращение, затова онзи, който води молитвата намаз нека бъде лаконичен. Наистина сред хората има възрастни, слаби и хора в нужда.“ (Бухари и Муслим)

Предава се от Усама ибн Зейд, че е казал: „Веднъж докато стояхме заедно с Пророка (ﷺ), дойде при него един човек, изпратен от дъщеря му, за да го извика да дойде при нея, защото сина ѝ умираше. А той (ﷺ) му каза: „Върни се при нея и я извести, че на Аллах принадлежи онова, което Той дава, и Негово е онова, което Той

отнема, и всяко нещо при Него е с определен срок. След това и повели да търпи и да се надява на награда от Аллах. “ Не след дълго този човек се върна и каза, че тя се е заклела, че Пратеника ще дойде при нея. Чувайки това Пророка (ﷺ) отиде при нея заедно със Сеад ибн Убаде и Муаз ибн Джебел. Когато му подадоха детето ѝ, той го взе, душата на детето стенеше сякаш се намираше в мех за вода. В този момент очите на Пророка (ﷺ) се изпълниха със сълзи. Виждайки това Сеад му каза: „Ей, Пратенико на Аллах, какво е това? Той отговори: „Това е милост, която Аллах е заложил в сърцата на Неговите раби, и Аллах ще помилва онези от Неговите раби, които са милостиви.“ (Бухари и Муслим)

30. Смиреност и извинение-

Предава се от Енес ибн Малик, че е казал: „Веднъж вървах заедно с Пророка (ﷺ), а той беше облечен с риза от Наджран (град в Йемен), която беше с дълги краища. Дойде един бедуйн, хвана го за дрехата и го опъна толкова силно, че когато погледнах към рамото на пророка, видях следи останали от дрехата по него. След това този човек каза: „Ей, Мухаммед! Задели дял за мен от богатството, което имаш.“, а той се обърна към него, засмя се и повели да му бъде даден дял.“ (Сахих)

Друг от примерите за смиреността на Пророка (ﷺ) е преданието на Зейд ибн Се‘ане –той е еврейски равин- в което се споменава, че този равин му е дал заем, от който е имал нужда за да задоволи нуждите на приобщените хора към Исляма. Зейд разказва: „Когато останаха два или три дни до крайния срок на заема, Пратеника на Аллах (ﷺ) бе на едно погребение на човек от енсарите (мединците) заедно с Ебу Бекр, Омар, Осман и група от

сподвижниците си. След като отслужи молитвата за умрелия (дженазе намаз), отиде до една стена и седна облягайки се на нея. Аз го хванах за ризата, и погледнах към него със строго лице и след това казах: „Ей, Мухаммед! Нима няма да ми върнеш това, което ми дължиш? Кълна се в Аллах, аз не съм виждал рода на Абдул-Мутталиб да отлага плащането въпреки, че съм имал взаимоотношения с тях!!! Зейд продължава да разказва, казвайки: „Погледнах към Омар ибн Ел-Хаттаб и видях, че очите му играят като движеща се планета. След това той ме погледна с остър поглед и ми каза: „Ей, враг на Аллах! Нима казваш на Пратеника на Аллах (ﷺ) това което чувам и вършиш с него това, което виждам? Кълна се в онзи, който го изпрати с истината, ако не се страхувах, че ще изпусна онова, за което се надявам, щях да прережа врата ти с меча си.“ А Пратеника на Аллах (ﷺ) гледаше към Омар с пълно спокойствие и без да избърза. След като Омар приключи, той каза: „О, Омар! Ние имаме нужда от теб за друго, а не за това, което спомена. Аз имам нужда да ми повелиш да си върна заема по най-прекрасния начин и той има нужда да му повелиш да си търси неговото право по най-прекрасния начин. Ей, Омар! Отиди заедно с него и му върни неговото право, след това му дай дваисет саа (една саа е 3 кг) в повече заради това, че го навика.“ Зейд продължава да разказва: „Омар ме заведе до едно място, върна ми заема и ми даде дваисет саа фурми, а аз казах: „Това е в повече, защо?“

Той ми отговори: „Пратеника на Аллах (ﷺ) ми заповяда да ти дам това в замяна на това, че те навиках.“

Аз му казах: „Ей, Омар позна ли ме?“

Отговори: „Не, кой си ти?“

Аз му казах: „Зейд ибн Се‘ане.“

Каза: „Равина ли?“

Отговорих: „Да, равина.“

Той ме попита: „Какво те подтикна да кажеш на Пратеника на Аллах (ﷺ) това, което му каза, и да извършиш с него това, което извърши.“

Отговорих: „Ей, Омар! Аз узнах всички признаци на пратеничеството, след като погледнах към него, освен два, за които аз лично го изпитах: „Неговото извинение превъзхожда невежеството, а силното невежество не надбавя при него нищо друго, освен повече опрощение и извинение.“

Ей, Омар! Призовавам те за свидетел, аз признавам Аллах за мой Господар, признавам Исляма за моя религия и признавам Мухаммед (ﷺ) за пророк.

Ей, Омар! Бъди свидетел, че аз съм най-богатия в Медина от хората и давам половината от богатството си, като садака за общността на Мухаммед (ﷺ).“

Омар каза: „За част от неговата общност или цялата, то няма да стигне за всички тях?!“

Казах: „За част от тях.“

След това Омар и Зейд се върнаха при Пратеника на Аллах (ﷺ) и Зейд каза: „Свидетелствам, че няма друг истински бог, заслужаващ да се обожават с искреност, освен Аллах, и свидетелствам, че Мухаммед е Негов раб и Пратеник.“ След този момент, равина повярва в Пратеника, последва го и участва в много от битките заедно с него. И накрая умря в битката при Табук сражавайки се с врага –Аллах да се смили над него.“ (Ибн Хиббан)

Може би най-големия пример за това, как Мухаммед (ﷺ) извиняваше хората и им опрощаваше, се крие в неговото завръщане в Мекка при хората, които го изтезаваха и наказваха по различни начини и след това го прогониха от родния му град. И въпреки всички тези неща, в деня когато той завладя Мекка и мянците се бяха събрали около него, той им каза: „Какво мислите, че ще направя с вас?“ А те отговориха: Добро, о, благородни братко- син на благороден брат.“ Той им каза: „*Отивайте си, вие сте свободни.*“ (Бейхаки и Тирмизи)

31. Търпение-

Пратеника (ﷺ) бе най-прекрасния пример за търпеливост. Преди да започне да призовава явно, той полагаше огромно търпение, спрямо постъпките на народа си и тяхното обожание на идолите. След като започна явно да призовава към религията на Аллах, неговото търпение се усили, и той търпеше всички несгоди и трудности произлизащи от сънародниците му в Мекка, а след това и от лицемерите в Медина. Всичко това, той го понасяше с убеденост и надежда, че Аллах ще го възнагради за търпението му. Дори когато той загуби най-близките си хора, пак бе най-прекрасния пример за търпелив човек. Пример за това, са съпругата му Хадиджа и всичките му деца, освен Фатима, които умряха докато беше още жив. И не само те, но и чичовците му Ебу Талиб и Хамза –Аллах да е доволен от тях. И въпреки всичко това, той бе изключително търпелив и се надяваше да спечели наградата при Аллах. Енес ибн Малик /Аллах да е доволен от него/ разказва: „Влезнахме заедно с Пратеника на Аллах (ﷺ) при Ебу Сейф Ел-Кайн. Неговата съпруга кърмеше сина на Пратеника (ﷺ) Ибрахим. Той взе Ибрахим, целуна го и го помириша. Не

след дълго отново влезнахме при него, а Ибрахим се намираше в последните си въздишки преди смъртта. В този момент, очите на Пратеника на Аллах (ﷺ) се изпълниха със сълзи. Виждайки това, Абдуррахман ибн Ауф му каза: „Това ти ли си о, Пратенико на Аллах?“ Той отговори: „Ей, синко на Ауф, това е милост.“ След това каза: „Очите сълзят и сърцето тъжи, но ние не казваме друго, освен онова, от което е доволен нашия Господар. Наистина ние о, Ибрахим сме тъжни, заради това, че се разделяме с теб.“ (Бухари)

32. Правосъдие и справедливост-

Пратеника на Аллах (ﷺ) беше справедлив във всяка област на земния живот, и беше справедлив спрямо шериата на Аллах. Предава се от Айша /Аллах да е доволен от нея/, че е казала: „Племето Курейш се бяха заели да се застъпят за една жена, която беше откраднала нещо и една част от тях казаха: „Кой ще говори за нея с Пратеника на Аллах (ﷺ).“ Някои от тях казаха: „Кой друг, освен любимеца на Пратеника на Аллах (ﷺ)- Усама ибн Зейд. След като Усама отиде и разговаря с него, той каза: „Нима се застъпваш за нещо, което е свързано с наказание, от наказанията на Аллах?! После Пратеникът на Аллах (ﷺ) стана и каза: „Наистина онези преди вас бяха погубени, защото когато високопоставена личност откраднеше, те го оставяха, а когато откраднеше от тях беден и немошен, те му прилагаха предписаното наказание от Аллах. Кълна се в Онзи, в Чийто ръце е моята душа, ако дъщерята на Мухаммед беше откраднала, и на нея щях да отсека ръката.“ (Бухари и Муслим)

Той беше справедлив дори, когато ставаше дума за самия него. Усейд ибн Худейр /Аллах да е доволен от него/

разказва: „Докато един човек от енсарите (мюсюлманин от Медина) говореше на хората разсмивайки ги със закачки, пророка (ﷺ) го прекъсна удряйки го по корема на шега с пръчка, която държеше в ръката си. Този човек му каза: „Аз искам възмездие, остави ме да си взема моето право от теб.“ Пратеника (ﷺ) му отговори: „Вземи си твоето право.“ Този човек каза: „Ти си облякъл риза, а аз не бях с риза.“ Тогава Пророка (ﷺ) вдигна ризата си, а този човек го прегърна и започна да целува корема му казвайки: „Моята цел беше това о, Пратенико на Аллах.“ (Ебу Дауд)

33. Страх от Аллах-

Пратеника на Аллах (ﷺ) бе човека, който най-много се страхуваше и боеше от Аллах. Абдуллах ибн Мес'уд разказва: „Пророка (ﷺ) ми каза: „Чети ми Коран.“ Аз му казах: „Ей, Пратенико на Аллах! Нима аз да ти чета, след като ти си онзи, на който е низпослан?! Той каза: „Да.“ И така, аз започнах да му чета от сура Ен-Ниса, докато стигнах до следното знамение: „И как ще бъдат, щом доведем от всяка общност свидетел, и теб доведем [о, Мухаммад] да свидетелстваш за тях?“ (Ен-ниса: 41) Чувайки това знамение той каза: „Достатъчно.“ В този момент аз се обърнах към него и го видях да плаче.“ (Бухари и Муслим) Предава се от Айша /Аллах да е доволен от нея/, че казва: „Когато пророка видеше да се появи облак в небето, който се предполагаше, че носи със себе си дъжд, започваше да върви назад напред, и да излиза и влиза в къщата като в този момент се променяше изражението на лицето му от страх. А когато дъжда преминеше, той се успокояваше. След като аз забелязах това, той ми каза: „Това от което аз се страхувам, е да

не е като онзи дъжд, за който някои хора казват: „И когато го видяха широк облак, прииждащ към техните долини, рекоха: “Това е облак, който ще изсипе дъжд над нас”. Но не, то е онова, за което бързахте вятър с болезнено мъчение в него.“ (Ель-Ехкаф: 24) (Бухари и Муслим)

34. Удовлетвореност и богата душа-

Омар ибн Ел-Хаттаб разказва: „Влязох при Пратеника на Аллах (ﷺ) и го заварих на една рогозка и между нея и него имаше нещо, а под главата си имаше възглавница от кожа, напълнена с влакна от палмово стъбло. Между краката му, имаше листа, които се използват за обработка на кожи, а до главата си имаше необработени кожи, закачени на един прът. Когато видях следите от впитата в кожата му рогозка, аз заплаках, а той ме попита: „Какво те накара да плачеш?“ Отговорих: „О, Пратенико на Аллах! Как да не плача, когато Цезар и Хосрой (Ануширван) се наслаждават на земните блага и се облагодетелстват, а ти си Пратеник на Аллах и си в това положение?!“ Пратеника (ﷺ) му каза: „Ей, Омар, нима не си доволен от това за Цезар и за Хосрой да са земните наслади, а за нас отвъдното?!“ (Бухари и Муслим)

35. Любов и доброта към всички хора, дори и към враговете си-

Предава се от съпругата на Пророка (ﷺ), че е казала: „Попитах Пратеника (ﷺ): „Имал ли си по-тежък ден от деня на битката Ухуд?“ А той ми отговори: „Аз изтърпях това, което изтърпях от твоя народ, и най-

тежкото за мен беше да понеса това, което те ми причиниха в деня Акабе. В този ден, аз потърсих от ибн Аля Абди Ялил бин Абу- Кулял да ме защити от племето Курейш, за да мога да призовавам хората към Исляма, а той отказа да изпълни моето искане. И така аз си тръгнах угрижен и унесен, озовавайки се в подножието на планината Сеалиб (планина между Мекка и Тайф). Вдигайки главата си към небето, аз видях необичаен облак, който ми пазеше сянка и неочаквано се показа Джибрил, който ме повика и ми каза: „Аллах чу какво ти каза твой народ и как те се отвърнаха от теб. Аллах ти изпрати ангела на планините, за да изпълни онова, което пожелаеш да му повелиш.“ В този момент чух, как ме извика ангела на планините и ме поздрави с поздрава селям (Ес-Селяму Алейкум), след това ми каза: „Ей, Мухаммед! Аллах чу думите на твой народ и изпрати мен- ангела на планините- да изпълня това, което ми повелиш. Ако пожелаеш, аз ще стоваря върху тях двете планини заобикалящи Мекка.“ Пророка (ﷺ) отговори: „Не, аз се надявам, Аллах да извади хора от тяхното потомство, които да обожават единствено Аллах и да не съдружават нищо с Него.“ (Бухари и Муслим)

В друго предание се споменава от Омар бин Ел-Хатаб, че е казал: „Когато умря Абдуллах ибн Убейе ибн Сулул,⁵ дойде при Пратеника на Аллах (ﷺ) сина му Абдуллах, и потърси от него да му даде ризата си, за да я използва за кефин (плат с който се облича мъртвия преди

⁵ Водача на лицемерите- Той не престана да възпира Пратеника (ﷺ) от Исляма и да му създава проблеми в призива. Дори се съюзяваше с евреите и съдружаващите. Той е онзи, който измисли клеветата за съпругата на Пратеника Айша /Аллах да е доволен от нея/ и каза при битката Бену Мусталик: „Когато се върнем в Медина, ще изгони от нея по-силния, онзи, който е по-слаб.“

да бъде погребан) и да го погребеш с нея. Пратеника (ﷺ) му даде ризата си. След това поиска от него да отслужи на баща му дженазе намаз (молитва- намаз за мъртъв човек). Чувайки това, Пратеника (ﷺ) стана, а аз (Омар) ставайки заедно с него, го хванах за дрехата и му казах: „Нима ще му отслужиш дженазе намаз, след като Аллах ти забрани това?! Пратеника (ﷺ) отговори: „Аллах ми даде право да избирам, като ми каза: „И да молиш [о, Мухаммад] за опрощението им, и да не молиш за него, и седемдесет пъти да молиш за опрощението им, Аллах никога не ще ги опрости.“ (Ет-Теубе: 80) Затова, аз ще моля Аллах да му опрости повече от 70 пъти. Аз му казах: „Той е лицемер! И така той му отслужи дженазе намаз, след това Аллах низпосла следното знамение: „И никога не отслужвай молитва за техния покойник, и не стой на гроба му!“ (Ет-Теубе: 84) (Бухари и Муслим)

Част от морала на Пратеника (ﷺ)

1. Близостта му с неговите сподвижници и друженето с тях:

Нещото, което най-много ни помага да узнаем за близостта, която имаше с обкръжението си, е запознаването ни с неговия живот като цяло, който е изпълнен с лични и обществени случки и ситуации. Именно заради това, Пратеника (ﷺ) е прекрасен образец, който подobaва да бъде следван във всички свери на живота. Джерир ибн Абдуллах казва: „От как приех Исляма, Пратеника на Аллах (ﷺ) никога не ми обърна гръб, и винаги когато ме погледнеше, ми се усмихваше. Веднъж му се оплаках, че не мога да яздя кон, а той ме удари с ръката си по гърдите и каза: „О, Аллах, научи го да язди и го направи да е напътен и да следва напътствието.“ (Бухари и Муслим)

От доказателствата за близостта му с тях е това, че той се шегуваше с тях и ги разсмиваше. Енес ибн Малик /Аллах да е доволен от него/ разказва: „Пратеника на Аллах (ﷺ) беше човека с най-прекрасния нрав. Аз имах брат на име Ебу Умейр, който беше мъничък. И всеки път когато Пратеника на Аллах го видеше му казваше: „Ей, Ебу Умейр какво направи Ен-Нугайр (врабчето).“ И така Пратеника (ﷺ) си играеше с него.“ (Бухари и Муслим)

Нещо повече дори, той не се шегуваше само на думи, но и с делата си. Предава се от Енес бин Малик, че е казал: „Имаше един бедуин на име Захир ибн Хизам, който подаряваше на пророка (ﷺ) подаръци от пустинята (като плодове, мляко и т.н.). И когато този човек си тръгнеше Пратеника (ﷺ) му подаряваше нещо от града и му

помагаше да се задене казвайки: „Наистина Захид е бедуин и ние се възползваме от това, а ние сме от жителите на Медина.“ Веднъж докато Захид продаваше продукцията си, при него дойде Пратеника (ﷺ) и го прегърна отзад, без да го види. Захид каза: „Пусни ме, кой си ти?“ Обръщайки се, той видя, че зад него е Пратеника (ﷺ) и прилепи гърба си до неговите гърди.“ Пратеника (ﷺ) започна да се шегува казвайки: „Кой ще купи този роб?“ Захид му каза: „Аз не съм търсен о, Пратенико на Аллах?! Той (ﷺ) му каза: „Но при Аллах си търсен.“ Или може би каза: „Ти си много скъп при Аллах.“ (ибн Хиббан)

Той (ﷺ) се съветваше със сподвижниците си във всяко нещо, за което нямаше низпослано откровение от Аллах. Ебу Хурейра /Аллах да е доволен от него/ казва: „Не съм видял никой друг да се съветва толкова много със сподвижниците си, колкото Пратеника на Аллах (ﷺ). (Тирмизи)

2. Той (ﷺ) посещаваше болния, независимо дали беше мюсюлманин или немюсюлманин.

Винаги, когато Пратеника (ﷺ) не виждаше някой от сподвижниците си, той разпитваше за него и ако бе болен, го посещаваше заедно със сподвижниците, които бяха около него в този момент. И не само това, неговите посещения на болни хора не бяха ограничени само за мюсюлманите, но той посещаваше и останалите болни хора, макар да бяха друговерци или неверници. Предава се от Енес /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Имаше едно момче- евреин, което прислужваше на Пратеника (ﷺ). Веднъж това момче се разболя и той (ﷺ) го посети. Седна до главата му и каза: „Приеми Исляма.“ Момчето

погледа към баща си, който беше до него, а баща му каза: „Послушай Ебу Ел-Касим (Прякор на Пратеника).“ И така това момче прие Исляма. След това Пратеника (ﷺ) излезе и каза: „Слава на Аллах, който го избави от огъня.“ (Бухари)

3. Той се отблагодаряваше за добрината и поощряваше извършителя ѝ.

А нима той (ﷺ) не е онзи, който казва: „Подслонете онзи, който търси убежище при вас в името на Аллах, дайте на онзи, който иска от вас в името на Аллах и откликнете на призива на онзи, който ви зове. И когато някой извърши добро дело спрямо вас, отплатете му се. А ако няма с какво да му се отплатите, молете Аллах за неговото добро, за да сте сигурни, че сте се отплатили.“ (Ебу Давуд) Предава се от съпругата на Пратеника (ﷺ) Айша /Аллах да е доволен от нея/, че е казала: „Пратеника (ﷺ) приемаше подаръци и винаги даваше за тях в замяна подаръци от него.“ (Бухари)

4. Той обичаше всяко нещо, което беше красиво и хубаво.

Предава се от Енес /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Не съм докосвал коприна, която да бъде по-нежна от дланта на Пророка, и не съм помирисвал парфюм, който да е с по-добра миризма, от миризмата на Пророка.“ (Бухари и Муслим)

5. Той обичаше да се застъпва винаги, когато ставаше дума за праведни дела и добрини.

Ибн Аббас разказва: „Съпруга на Бурейра, беше роб на име Мугис и аз гледах как той върви зад нея плачейки със сълзи, които се стичаха по брадата му. Тогава Пророка (ﷺ) каза на Бурейра: „*Нима не желаеш да се върнеш при него, той е баща на твоето дете?!.*“ А Бурейра каза: „*Ей, Пратенико на Аллах, заповядаш ли ми?*“ Отговори (ﷺ): „*Аз само се застъпвам за него.*“ Тогава тя каза: „*Аз нямам нужда от него.*“ (ибн Мадже)

6. Той сам си прислужваше, и не чакаше друг да му прислужва.

Веднъж, когато неговата съпруга- Айша, бе попитана какво върши той в къщи, и тя каза: „*Той беше човек, като останалите хора- почистваше дрехата си, доеше овцата си и сам на себе си беше прислужник.*“ (Сахих ибн Хиббан)

Благородния му характер е нещото, което стана причина не само да е в услуга на себе си, но и в услуга на останалите. Когато неговата съпруга беше попитана какво върши той в къщи, тя каза: „*Той слугуваше на семейството си, а когато чуеше езана, излизаше за молитвата- намаз.*“ (Бухари)

Безпристрастни изказвания на хора, които оказват чест на Мухаммед (ﷺ)

- Немският поет Йохан Волфганг Гьоте пише: „Търсех в историята най-съвършения човешки пример и намерих, че това е арабския пророк Мухаммед.“⁶
- Проф. Кийт Мур пише в книгата си The human developing: „Аз не намирам никаква трудност в това, да приема, че Корана е словото на Аллах. Наистина описанието на ембриона в Корана, е невъзможно да бъде базирано на научни изследвания, защото, то е от седми век. Затова единственият разумен извод се съдържа в това, че описанието му е спуснато, като откровение от Аллах към Мухаммед.“⁷
- Уилям Дюрант пише в книгата си „История на цивилизацията“ в том №11 следното: „Ако съдим по-величието и това, кой човек има най-велик ефект при хората, то е редно да кажем: „Наистина пратеника на мюсюлманите, е най-великия човек в историята. Той възпря урагана на фанатизма и издигна над християнството, юдеизма и религията на народа си, религия, която е лесна, ясна и силна. Тази религия успя

⁶ Мухаммед според справедливата научна литература- писател: Мухаммед Усман Усман, стр. 20.

⁷ Проф. по анатомия и клетъчна биология в Университета на Торонто , Канада. Извлечено то книгата: „Спечелих Мухаммед без да загубя Иса (Исус) на д-р Абдул-Муати Ед-Даляти.

да оцелее и до наши дни и тя притежава най-голямата сила.“⁸

- Георги де Тулс пише в книгата си „Живота“: „Наистина съмнението в пратеничеството на Мухаммед, е съмнение в божествената сила, която обхваща всички творения.“⁹
- Ученият Уелс пише в книгата си „Истинността на пророка“ следното: „Най-трогателното доказателство за истинността на Пратеника, се съдържа в това, че първите, които са повярвали в него са били семейството му и най-близките хора до него. А именно те знаеха всички негови тайни, и ако имаха дори най-малко съмнение в истинността на това, което казва, те нямаше да повярват в него.“¹⁰
- Ориенталиста Хил пише в книгата си „Арабската цивилизация“ следното: „Не познаваме в историята религия, която да се е разпространила с такава огромна бързина като Исляма, и да е променила света, така както го е променил Исляма. Той извиси Мухаммед от цялата общност и показва как да се обожават Аллах на земята. Той постави основите на справедливостта и социалното равенство. Той наложи закона, реда, послушанието и уважението при народи, които не познаваха друго освен хаоса.“¹¹

⁸ Извлечено то книгата: „Спечелих Мухаммед без да загубя Иса (Исус) на д-р Абдул-Муати Ед-Даляти.

⁹ Извлечено то книгата: „Спечелих Мухаммед без да загубя Иса (Исус) на д-р Абдул-Муати Ед-Даляти.

¹⁰ Извлечено то книгата: „Спечелих Мухаммед без да загубя Иса (Исус) на д-р Абдул-Муати Ед-Даляти.

¹¹ Извлечено то книгата: „Спечелих Мухаммед без да загубя Иса (Исус) на д-р Абдул-Муати Ед-Даляти.

- Испанския ориенталист Жан Люк пише в книгата си „Арабите“ следното: „Не може да се опише живота на Мухаммед с по-добро описание от описанието, с което го описва Аллах в Корана: *„И те изпратихме [о, Мухаммад] наистина като милост за световете.“* (Ель-Енбийя: 107) И наистина Мухаммед е милост за световете, затова лично аз му отправям благослов с копнеж и тъга.“¹²
- Бърнард Шоу споменава в книгата си „Исляма след сто години“ следното: „Наистина целия свят ще приеме Исляма, но не с истинското му име, а с псевдонима му. И ще дойде време, в което запада ще прегърнат Исляма, макар преди това векове наред да са чели литература изпълнена с лъжи за Исляма. Аз вече съм написал книга за Мухаммед, обаче тя беше конфискувана, поради това, че е в противоречие с британската традиция.“

¹² Извлечено то книгата: „Спечелих Мухаммед без да загубя Иса (Исус) на д-р Абдуль-Муати Ед-Даляти.

Съпругите на Пратеника (ﷺ)

След като умря неговата първа съпруга – Хадиджа-Аллах да е доволен от нея, той се ожени за единадесет жени, като всички те бяха разведени, освен Айша- тя беше единствената съпруга, която беше девствена при женитбата си за Пратеника (ﷺ). Шест от съпругите му бяха от племето Курейш, една беше еврейка, а останалите бяха от другите арабски племена. Той имаше само една пленничка на име Мария, *Аллах да е доволен от нея*, от която му се роди син на име Ибрахим. Тя му бе подарък от губернатора на Египет. Затова Пратеника (ﷺ) казва: *„Наистина вие ще завладеете Египет, нима това не е земята, която я наричат Кират?! И когато завладеете Египет, се отнасяйте добре със жителите му, защото те имат право на закрила и родствена връзка.“* (Муслим) В друго предание се споменава следното: *„Когато завладеете коптите (египетските християни), се отнасяйте с добро към тях, защото те имат право на закрила и родствена връзка.“* (Абдур-раззак). А имам Ез-Зухри казва: *„Родствената връзка, е от Хаджер- майка на Исмаил, мир нему, а правото на закрила е от Ибрахим, който е син на Пророка Мухаммед (ﷺ) .*

Пратеника (ﷺ) се ожени за толкова жени поради следните причини:

1. Религиозна повеля-

Пример за това, е женитбата му за Зейнеб бинт Джехш, *Аллах да е доволен от нея*. По времето на невежеството арабите считаха за забранено (*грях*) един човек да се жени за разведена жена от друг човек, който хората са

приписвали за негов син¹³, защото те го взимаха за негов истински син и си мислеха, че това е като един баща да се ожени за бившата съпруга на сина си. И така Пратеника (ﷺ) се ожени за Зейнеб, която беше разведена от Зейд, за да докаже, че тази традиция е погрешна и това не е забранено. Затова Всевишния Аллах казва в Корана: *„И когато Зейд се раздели с тази жена, Ние те оженихме за нея, за да нямам вярващите притеснение [да се женят] за съпругите на осиновените си деца, след като те са се разделили с тях. Повелята на Аллах непременно се изпълнява.“* (Ел-Ехзаб: 37)

2- Поради политически изгоди, за да призовава хората към Исляма и да им приобщи сърцата спечелвайки тяхната симпатия.

Затова Пратеника (ﷺ) се ожени за жени от най-многобройните и силни племена на арабите. Нещо повече, той подтикна своите последователи да го последват в този пример. Доказателство за това са думите му, които отправи към Абдуррахман ибн Ауф, когато го изпрати към Думету Ел- Джендел (град в северна Саудитска Арабия): *„Ако те последват, се ожени за дъщерята на техния вожд.“* (Историята- на Ет-Табири 2/126)

¹³ Преди да се появи Исляма имаше един човек на име Зейд, на който му казваха Зейд син на Мухаммед, приписвайки го като син на Пратеника (ﷺ). След като се появи Исляма, той забрани едно дете да се приписва на човек, който не му е истинския баща. Всевишния Аллах казва: **„Назовавайте ги на бащите им! То е най-справедливо при Аллах. А ако не знаете бащите им, те са ваши братя в религията и ваши приятели.“** (Ель-Ехзаб: 5)

Клауд Кейхин¹⁴ казва: „Може би част от аспектите в неговия живот, пораждат у нас смущение, поради разбиранята на нашето време. Тези разбираня пораждат проява на безразсъдие за светските страсти на Пратеника (ﷺ), свързвайки ги със съпругите за които Той се е оженил след смъртта на Хадиджа /Аллах да е доволен от нея/. Но истината е, че повечето от тези брачни връзки са осъществени с политическа цел, и чрез тях се е целяло спечелването на лоялността на известни и знаменити личности и отделни народи. А от друга страна са налице арабските разбираня, които подкрепят човека, когато използва природата си, по начина, по който Аллах я създал.“

3. Социалност-

Пример за това е женитбата му за вдовиците на част от сподвижниците, които бяха убити по- пътя на Аллах, при разпространение на религията. Всички тези жени бяха на възраст, но въпреки това той (ﷺ) се ожени за тях от милост и състрадание към тях. И не на последно място по този начин той ги удостои с честта, те да бъдат съпруги на пратеник.

Италианската писателка (L. Veccia Vaglieri)¹⁵ пише в книгата си „В защита на Исляма“ следното: „Наистина Мухаммед (ﷺ) не се е женил за друга, освен за Хадиджа, макар, че е бил в разгара на младежта си, когато желанието

¹⁴ Роден 1909 и завършил Парижкия университет. След това е бил назначен за преподавател в училище по източни езици в Париж. След това е бил назначен като професор във Факултета по изкуства в университета в Страсбург през 1945 г. Думите му са извлечени от книгата „Говорят за Исляма“ на д-р Имад Ед-Дин Халил; стр. 126.

¹⁵ „Говорят за Исляма“ на д-р Имад Ед-Дин Халил

е най-силно, и макар че живееше в общество, като обществото на арабите, в което беше загубена женитбата като ценност и полигамията беше основа при тях, а и развода беше изключително лесен. Той не се е женил освен за една жена, която беше много по-възрастна от него и въпреки това, той в продължение на двадесет и пет години е бил искрен в обичта си към нея и тя му е била единствената съпруга, до смъртта ѝ. Т.е. докато той не е станал на педесет години. А в браковете му, след смъртта на Хадиджа, има обществена и политическа причина. Той е целял чрез жените за които се е женил да изяви почитта към жените, които се описват с богобоязън, и създаването на съпругески взаимоотношения с част от племената, желаейки да отвори път за разпространяване на Исляма. Като изключение, е единствено брака му с Айша */Аллах да е доволен от нея/*. Мухаммед (ﷺ) се е женил за жени, които не са били нито девственици, нито млади, нито красиви *(с единственото изключение на Айша /Аллах да е доволен от нея/)*. Дали наистина е човек на сладострастията? Той е бил човек, а не Бог. Желанието му за мъжко дете е нещото, което го е подтикнало да се жени отново, защото момчетата, които бяха родени от Хадиджа вече бяха умрели. И така без да има големи доходи и наред с пробуждащата се старост в него, той е поел грижа за огромно семейство, но наред с това, той винаги се е придържал към равенство по отношение на всичките си жени и никога не е правил разлика в която и да е от тях. Той се е отнасял с тях, вземайки за основа пътя на предишните пророци като Муса (Моисей) и др. на които нито един човек не се опълчва за това, че са се женели за повече от една жена. Това дали не се връща към нашето невежество **относно подробностите** на тяхното

ежедневие?! А що се отнася до Мухаммед (ﷺ) ние знаем всяко едно нещо от неговият семеен живот.“

Английския писател Томас Карлайл¹⁶, който е известен с книгата си „Герои“ пише за него следното: „Мухаммед не е бил човек отдаден на страстите, въпреки неправомерните и враждебни клевети отправени по негов адрес. И най-грубата лъжа и грешка, която можем да допуснем, е да го наречем „човек отдаден на страстите, който не го е интересувало друго, освен задоволяването на сладострастията си.“... Съвсем не е така, той е най-далечния човек от сладострастията.“

¹⁶ „Говорят за Исляма“ на д-р Имад Ед-Дин Халил

**Част от аргументите съдържащи се в
небесните писания¹⁷ и преданията на
Пратеника (ﷺ), които свидетелстват,
че той е изпратен като пратеник и
пророк от Аллах.**

От свещения Коран

1. Всевишния Аллах казва: „Мухаммед не е баща на никого от вашите мъже, а е Пратеника на Аллах и последният от пророците. Аллах знае всяко нещо.“ (Ел-Ехзаб: 40)

2. Всевишния Аллах ни известява в Корана, че Иса (Исус) е известил за пратеничеството на Мухаммед в евангелието, казвайки: „И рече Иса, синът на Мариам: “О, синове на Израил, аз съм пратеник на Аллах при вас, да потвърдя Тората преди мен и да благовестя за пратеник, който ще дойде след мен. Името му е Ахмед.” А когато [Мухаммед] им донесе ясните знаци, рекоха: “Това е явна магия.” (Ес-Сафф: 6)(Ахмед е едно от имената на Пророка Мухаммед, мир нему.)

3. В друго знамение Всевишния казва: „Онези, които следват Пратеника, неграмотния Пророк, когото откриват записан у тях в Тората и Евангелието. Той им повелява одобряването и ги въздържа от порицаването, и им разрешава благините, и им възбранява скверностите. И сменя бремето и оковите, които са на тях. Които

¹⁷ Книгите низпослани от Аллах, като Корана, евангелието, тората и т.н.

повярват в него и го почитат, и го подкрепят, и следват Светлината, низпослана с него, тези са сполучилите.” (Ель-Еа‘раф: 157)

(Важно е да се отбележи, че и в Стария, и в Новия завет, се подсказва за появата на Мухаммад, мир нему, като последен Пратеник на Аллах. Най-ясното от тези указания се съдържа в Йоан, (Всевишният Аллах го назовава “неграмотния пророк”, но макар и неграмотен, той притежавал цялата зрелост на познанието. Това е наистина чудо. 14: 16: “И аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, да бъде с вас до века.” Гръцката дума параклетос, която се схваща от християните като “Светия Дух”, може да се прочете и като периклютос - гръцкия еквивалент на Мухаммад “Възхваляван.”)

От преданията на Пратеника Мухаммед (ﷺ)

Пратеника (ﷺ) казва: „Моя пример и примера за предишните пророци, е като примера за един човек, който е построил къща в най-красивия и прелестен вид. Но в единия ъгъл на къщата липсва една тухла и това подтикнало хората да обикалят около къщата учудени и да казват: „Де да беше поставена и тази тухла.“ Пратеника каза: „Аз съм тази тухла, и аз съм последния пророк.“ (Бухари и Муслим)

От предишните небесни книги¹⁸

Предава се от Ата ибн Йесар, че е казал: „Срещнах Абдуллах ибн Амр ибн Ел-Аас /Аллах да е доволен и от двамата/ и му казах: „Извести ме за описанието на Пратеника на Аллах Мухаммед в Тората (Книгата низпослана на Мойсей)?“, а той ми отговори: „Ще те известя, той е описан в Тората с част от описанията споменати в Корана: „О, пророче, ние те изпратихме като свидетел, блавестител, предопредител и пазител за неграмотните. Ти си Мой раб и Пратеник, назовах те уповаващия. Той не е груб с жестоко сърце, нито повишаващ глас наред пазарите. И не отвърща на злината със злина, а извинява и опрощава. И аз няма да му отнема душата, докато не вкарам в правия път изкривената общност, и те не кажат „Няма друг бог, достоен да се обожават с искреност, освен Аллах“ (Ля иляхе иляллах). Аз ще разтворя с него слепите погледи, глухите уши и запечатаните сърца.“ (Бухари и Муслим)

Проф. Абдул-Ехад Дауд казва¹⁹ : „...аз ще се опитам по време на дискусията ми, да се придържам към откъси от Библията, в които почти не се допуска оспорване от езикова гледна точка. И не съм черпил информация от латинците, гърците и арамейците, защото това е напълно безполезно. Но аз просто цитирам по-долу в текста същите думи от коригираната версия на Библията, издадена от Британското и чуждестранно библейско общество. Нека

¹⁸ Нека читателя е наясно, че ние не гарантираме за всичко това, което предаваме от Тората и Евангелието за истина низпослана от Аллах, но го споменаваме за да докажем истината на евреите и християните, а тя се съдържа дори в книгите в които вярват.

¹⁹ От книгата „Мухаммед в Библията“; писател: Проф. Абдул-Ехад Давуд, които е бил евреин.

заедно да прочетем следните текстове от Стария завет- „Второзаконието“ (Глава 18,; строфа 18): *„Аз ще им въздигна отсрещ братята им пророк, както съм въздигнал тебе, и ще туря думите Си в устата му; и той ще им говори всичко, което Аз му заповядвам.“*

Ако приемем, че тези думи не се отнасят за „Мухаммед“, това значи, че те не са реални и няма полза от тях. А всъщност, месията Исус, никога не е казвал, че те се отнасят за него, дори и неговите ученици бяха на същото убеждение и с нетърпение очакваха да се завърне месията, за да потвърди това пратеничество (*т.е. пратеничеството на Мухаммед (ﷺ)*). И до ден днешен това е истина и няма съмнение в него, защото първата поява на Месията, не е нещото, което се съдържа в думите: *„Аз ще им въздигна отсрещ братята им пророк, както съм въздигнал тебе“*. Също така и повторната поява на Месията на земята, е абсурдно да се съдържа в тези думи от Библията...И също както вярват последователите на Месията (*християните*), той ще се завърне като съдник, а не като пратеник дошъл с небесна книга.“ А обещанието в горния цитат се отнася за човек, който ще дойде с нови шериатски постановления (божествени закони), низпослани от небесата, които ще излъчват сияеща светлина изпод десницата му.“

И за да бъдем още по-убедени в този Пратеник, за който е обещано, че ще се появи, ще споменем и цитати от книгата низпослана на Муса (Мойсей), които във всички случаи допринасят голяма полза, когато говорим за появата на сияеща светлина от Фаран- Планинската Пустиня на Мекка. Сега нека разгледаме следния цитат от Стария завет, второзаконие; 33 глава, 2 строфа: **„Той каза: Господ дойде от Синай, откри им се от Сеир, възсия от планина Фаран и вървеше с десетки хиляди светии; отдясно Му беше огънят на закона- шериата.“** В тези думи се

оприличава сиянието на Аллах със сиянието на слънцето (което изгрява от изток)- „Господ дойде от Синай, откри им се от Сеир, възсия от планина Фаран“. Т.е. неговото напътствие възсия от Планината Фаран, която се намира в Мекка, и поведе десет хиляди светеца (вярващи) идвайки при тях с божествени закони- шериат, които бяха спуснати на един човек от Господ. А нито един от рода на Израил (израелтяните), включително и Исус нямаха каквато и да е връзка с „Фаран“. Връзката с тази местност произлиза от Хаджер (съпругата на Ибрахим- Аврам) и синът ѝ Исмаил, които се преселиха към пустинната местност на Мекка и останаха да живеят там.“ *(Бел. На преводача: „писателя ни пояснява, че в тези цитати няма как да не се разбере за пророчеството на Мухаммед, защото Муса и Иса не са живели в Мекка и нямат връзка с този град. Съответно няма как да се отнасят за тях тези строфи).*

На друго място в Книга „Битие“; Глава: 21; строфа: 21, се споменава следното: „и **майка му, му взе жена от Египетската земя.**“ И така второто дете на Исмаил, е Кидар „Аднан“, към който се връща произхода на арабите, които по това време са се заселили в планините „Фаран“, а след това се установяват там и тази местност става тяхна родина. И

ако наистина е така, както е известно на всички, че Мухаммед е от потеклото на Исмаил (Син на Авраам), и на сина му Аднан, и ако след това е изпратен като пратеник наред планините“ Фаран“ , и ако след това е превзел Мекка с десет хилядна войска от светци (вярващи негови последователи), и е дошъл с огъня на шериата (божествения закон) при неговия народ, това не значи ли, че пророчеството, цитирано по-горе се е буквално осъществило в този момент?!.. След това строфите с които ни известява пророка Авакуб са нещо, на което е редно да

се обърне внимание, защото в тях се споменава следното: **„Величието на светеца, който ще се появи от планините Фаран, ще покрие небесата и земята и ще ги изпълни с възхвала (хамд) и прослава.“** Тук думата възхвала има много важно значение, защото името Мухаммед произлиза от думата (хамд) възхвала и то означава Възхвален. И наред с това. арабите са онези, които живеят в планините Фаран и на тях им е било обещано да им бъде спуснато откровение от Аллах, както се споменава: **„Нека възвисят глас пустинята и нейните градове, селищата, дето живее Кидар; нека тържествуват живеещите по скали, нека възклищават от върховете планински. Нека въздадат Господу слава, и хвалата Му нека възвестят на островите. Господ ще излезе като исполин, ревност ще възбуди като воин; ще извика и ще подигне воински вик, и ще се покаже силен, против враговете Си.“** (Исаия; Глава:42; строфи 11,12,13)

В тази насока има още две строфи от библията, на които е редно да се обърне внимание, защото в тях се споменава Кидар (Аднан). Ето какво пише в Исаия, 60/1: **„Дигни се, светлей; защото дойде твоята светлина, и слава Господня изгря над тебе... Множество камили ще те покрият, — дромадери от Мадиям и Ефа; те всички ще дойдат от Сава’... Всички кидарски овци ще бъдат събрани при тебе; овните невайотски ще ти послужат: ще възлязат на олтара Ми като благоугодна жертва, и Аз ще прославя дома на Моята слава.... и т.н.“**

Също в друга строфа на Исаия 21/ 13-17 се споменава следното: **„Пророчество за Арабия. — В гората Арабийска ношувайте, кервани дедански. Жители на Темайската земя, носете вода да посрещнете жадните; с хляб срещайте бежанците; защото те бягат от мечове, от гол меч, от изопнат лък и от жестокостта на война.**

Защото тъй ми каза Господ: още година, равна на наемнишка година, — и всичката слава на Кидар ще изчезне, и у храбрите синове на Кидар ще останат не много лъкове: тъй казва Господ, Бог Израилев.“

За повече информация в тази насока четете строфите от свитъците на Исаия, в които се говори за „появата на светлината на Аллах (Бог), която ще се появи от Фаран.

След като Исмаил е живял в планините Фаран, и там му се е родил неговия син Кидар, и те двамата са най-далечните прадеди и предци на арабите, и след като е било предписано пророчеството спуснато от Аллах да е за децата на Кидар (Аднан), и след като децата на Кидар са приели това пророчество, което е било спуснато в Мекка в чест на олтара на Бог (Кябе), и след като целия свят е бил потънал в тъмнина (заблуда и съдружаване), и след като на това свещено място е била спусната светлината (напътствието) на Господаря, и след като всичката тази победа, е била за Кидар, и след като от тях са хората с изопнати лъкове, и след като всичките идоли в Мекка са изчезнали в рамките на една година, чрез голи мечове и изопнати лъкове, след всичко това е редно да се запитаме; Може ли това пророчество и тези строфи от Исаията да се отнасят за друг човек, освен за човека от Фаран-Мухаммед?! (Авакум / Глава: 3 , трето изречение (3))

И така Мухаммед е от потеклото на Исмаил и от синовете на Кидар, които са живели във Фаран. Той е единствения пратеник, който е изпратен за да оповести божественото откровение на арабите, във време, в което тъмнината на заблудата била обхванала целия свят. Така този човек станал причина да бъде озарен Фаран (Мекка) със светлината на божественото напътствие. А Мекка е

единственият град, в който се намира дома на Аллах (Кябе). А именно Мухаммед е онзи, който беше прогонен от народа си и беше принуден да напусне Мекка, бягайки от извадените саби и заредените лъкове на внуците на Кидар, и след като отмина година, откакто Мухаммед се е преселил от Мекка за Медина, той отново се среща с потомците на Кидар при битката Бедр- първата битка между Мухаммед и Меканците. В тази битка Кидар бяха разгромени от Мухаммед и величието на Кидар (които са воювали с лъкове) започна да угасва. Сега ако кажем, че в тези текстове не се описват изброените пророци до тук включително и Мухаммед, това означава, че низпославането на откровение и пророчеството още не са приключили и тепърва предстои да се реализират?!... А в думите (Дома на Аллах, в който се слави Неговото име), който се споменава в глава 60; строфа 7 от библията, се има в предвид Джамията Харам, която се намира в Мекка, а не църквата на Месията Христос, както си мислят тълкувателите при християните. Що се отнася до синовете на Кидар, за които се говори в седма глава от библията, не всички те са се присъединили към течението на църквата на Христос. Истината е, че съседните села до Кидар и нейните жители са единствените, които в това време не са били засегнати от учението на Църквата на Христос.

Що се отнася до споменатите във второзаконието (33 глава) десетки хиляди светии, които са от изключително важно значение: **“Господ дойде от Синай, откри им се от Сеир, възсия от планина Фаран и вървеше с десетки хиляди светии; отдясно Му беше огънят на закона-шерията.”**, дори да прочетеш всичките исторически книги, които говорят за Фаран, няма да намериш друга случка, която да се свързва с това изречение от стария завет, освен случката на Пророка Мухаммед, когато завладява Мекка с

10 000 вярващи от последователите си в гр. Медина и след това се завръща в Мекка (при дома на Аллах) със закон (шериат) в дясната си ръка, който изпепелява всички останали закони (шериати). Наистина (Закрилникът) и истинския дух, за който ни известява Иса (Исус) няма как да бъде друг освен Мухаммед. И в никакъв случай не можем да приемем, че Иса е светия дух, както се споменава в богословските теологии при християните, защото Месията казва: **„Редно е аз да отида далеч от вас, защото ако не отида далеч от вас, няма да дойде при вас закрилникът, а когато аз отида далеч, самия аз ще бъда причина той да бъде изпратен.“**

Тези думи напълно ясно ни посочват, че за да се появи закрилникът, Месията трябвало да бъде далеч и също така ни посочват, че закрилника не е бил до Исус при произнасянето на тези думи. Сега може ли да приемем, че Христос и светия дух са две различни неща, лишени едно от друго имайки предвид, че появата на светия дух е пряко свързана с изчезването на Исус? И наред с всичко това, начина, по който Месията описва това ни кара да си мислим, че той е човек, като всички хора, а не дух: „Ако той беше дух, нямаше да говори за себе си, а щеше да предава на хората онова, което чуваше (от Бог).“ Сега може ли да си представим, че Аллах (Бог) и светия дух (Исус) са две неща, които съществуват и са отличени от останалите, и че светия дух говори сам за себе си и предава всяко нещо, което му е дадено като откровение от Аллах?!

Думите на Месията ясно поясняват, че част от пратениците, които Аллах изпрати, ги назовава с духа на истината. По същия начин, Аллах описва в Корана Мухаммед (ﷺ) казвайки: **„Да, той донесе истината и потвърди пратениците.“** (Ес-саффат: 37)

Аргументи от Инджил (Библията)

В библията има много доказателства, които ясно сочат за появата на пророка Мухаммед. Нека разгледаме някои от тях:

- Йоан; глава: 1; строфи 20-25

20 Той изповяда, и не отрече, а изповяда: Не съм аз Христос.

21 И попитаха го: Тогава що? Илия ли си? И каза: Не съм. Очаквания пророк ли си? И отговори: Не съм.

22 На това му рекоха: Кой си? за да дадем отговор на ония, които са ни пратили. Що казваш за себе си?

23 Той рече: Аз съм "глас на одного, който вика в пустинята; Прав правете пътя за Господа", както рече пророк Исаия.

24 А изпратените бяха от фарисеите.

25 И попитаха го, като му рекоха: А защо кръщаваш, ако не си Христос, нито Илия, нито очаквания пророк?

Очаквания пророк в тези строфи не е Исус, спокойствието на Аллах да е над него, а той е именно Мухаммед (ﷺ) защото Йоан е призовавал и кръщавал, още докато Исус е бил жив, но наред с това е споменавал, че ще се появи очакван пророк.“

- Йоан; глава: 1; строфи 14-16

14. И словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина.

15 Йоан свидетелствува за Него, и викаше, казвайки: Ето Онзи за Когото рекох, Който иде подир мене, достигна да бъде пред мене понеже спрямо мене беше пръв.

16 Защото ние всички приехме от Неговата пълнота, и благодат върху благодат;

- Исус е казал:

„ Ще поискам от Отца да ви изпрати друг закрилник, който да остане с вас до края...“

Тука с думата Закрилник- на английски **‘Periqlytos’** от **‘Paraclete’** от **‘Paracalon’** се има предвид **Ахмед**, а това е име от Имената на Мухаммед, с което е назован в Корана, сура Ес-Сафф.

- Предава се в Библията на Варнава; 112; 80; 16, че Исус е казал:

„Аллах (Бог) ще ме издигне от земята и ще промени образа на изменника, така че всеки човек ще си мисли, че съм аз. И след като изменника умира по най-жестокия начин, на мен ще ми бъде лепнато жалкото петно от неговата смърт, докато се появи Свещения Пратеник на Аллах Мухаммед и премахне тази клевета от мен.²⁰

²⁰ От книгата „Говорят за Исляма“ на д-р Имаду Ед-Дин Халил. Стр. 93

- Също така на друго място в Библията на Варнава, глава 39 се споменава:

“Когато Адам се изправи на краката си, той видя във въздуха книга грееща като слънцето, и на нея пишеше: „Няма друг бог, освен Аллах и Мухаммед е пратеник на Аллах.“ И така първия човек прие тези думи с бащина обич, обтри сълзите от очите си и каза: „Благословен е този ден, в който ти ще се появиш на този свят.“²¹

²¹ Извечено от книгата: „Спечелих Мухаммед без да загубя Иса (Исус) на д-р Абдуль-Муати Ед-Даляти.

**Част от логическите доказателства,
които сочат за истинността на
пратеничеството и пророчеството на
Мухаммед (ﷺ)**

1. Пратеника Мухаммед беше неграмотен, не знаеше да чете и пише и израсна сред такива хора. По негово време бяха много малко хората, които владееха тези две неща и това е така, за да бъдат опровергани онези, които се съмняват в пророчеството на Мухаммед и казват, че той си го е измислил и го е написал. Всевишния Аллах казва: **„Преди нея ти нито книга можеше да четеш, нито да пишеш с десницата си. Иначе празнодумците щяха да се усъмнят.“** (Свещения Коран; Ел-Анкебут: 48)

И макар да беше неграмотен, Мухаммед (ﷺ) беше изпратен с писание, което затрудни и най-учените араби в арабския език и ги омая с кръспоречието си. И така неизменното чудо, което му беше спуснато, това беше Свещения Коран. Пратеника Мухаммед (ﷺ) казва: **„Няма пророк, на който да не са дадени чудеса, които да бъдат достатъчни народа му да повярва в него. И чудото, което беше ми дадено на мен, е откровението Корана, което Аллах ми низпосла, затова аз се надявам на съдния ден да съм пророка с най-много последователи.“** (Бухари и Муслим)

И имайки предвид, че народа на Мухаммед (ﷺ) бяха царе на кръспоречието, поезията и езиковото изкуство, Кората ги предизвика да дойдат със същата книга като него или дори с една глава, като главите от Него. Всевишния Аллах казва: **„А ако се съмнявате в това,**

което сме низпослали на Нашия раб, донесете една сура (глава), подобна на неговите, и призовете вашите свидетели освен Аллах ако говорите истината!“ (Ел-Бакара: 23)

Дори Корана стигна още по-далеч, предизвиквайки всички създания да обединят усилия да измислят подобен на Него и пояснявайки ни, че дори в този случай пак няма да успеят. Всевишния Аллах казва: **„Кажете: “И да се съберат хората и джиновете, за да създадат подобен на този Коран, те не ще създадат такъв подобен, дори един на друг да си помагат.” (Свещения Кора; Сура Ель-Исра: 88)**

2. Пратеника Мухаммед (ﷺ) продължи да призовава въпреки трудностите, които бяха насреща му и въпреки съпротивата, която намери от народа си. И макар те да искаха да го убият и да го възпрат от призива му, той (ﷺ) не престана да призовава към религията, с която беше изпратен, и не престана да полага търпение към негодите по този труден път. А как би могъл да престане, когато разпространява религията на Аллах (Бог)?! Ако Мухаммед беше лъжец –а той е далеч от това- щеше да изостави този призив, страхувайки се за себе си и живота си, поради това, което го сполетяваше от неговия народ, и силното им желание да го убият и да прекратят този призив.

Dr . M..H. Durrani²² казва: „Наистина тази вяра, този задвижващ стимул, решителността и подредбата, с които управляваше Мухаммед (ﷺ) бяха причината, която

²² Прекарал част от живота си като свещеник в една от църквите на Англия от 1939 до 1963 год. След това приел Исляма . Източник: „Говорят за Исляма“ на д-р Имаду Ед-Дин Халил. Стр. 106-107

го доведе до победата. Самия той е достатъчен довод, че това към което призовава е истина, защото ако имаше в сърцето си дори прашинка съмнение или притеснение, той в никакъв случай не би устоял на премеждията, и щеше да бъде повлечен от бурята, която продължи да бушува цели двайсет години. Нима след тези думи имаме нужда от друг довод, който да доказва пълната му искреност, издигнатото му положение сред създанията и величествената му духовност? Всички тези фактори водят неминуемо до извода, за който няма никакво съмнение, и той е, че този човек, Мухаммед е истински Пратеник на Аллах (Бог). Това е нашият пророк, който е явен довод с рядко срещаните си качества, съвършения си модел, превъзходната му доброта и символа му на честност и искреност. Неговия живот, неговите мисли, неговата искреност, неговата непоколебимост, неговата богобоязън, неговото съществуване, неговите убеждения, неговите постижения- всички тези неща са уникално доказателство, че той е пратеник, изпратен от Аллах (Бог). Който и човек да изучи безпристрастно историята и живота на тази велика личност, той ще засвидетелства, че Мухаммед и истински Пратеник, изпратен от Аллах, и ще засвидетелства, че Корана -книгата с която е дошъл Мухаммед- е истинска божествена книга, низпослана от Аллах. Това заключение е неизбежен край за всеки разумно мислещ, умерен и търсещ истината човек.

3. За всеки от нас е известно, че от природно заложените качества във всеки човек, е обичта към този земен живот- обичта към богатството, храната, питиетата и жените. Всевишния Аллах казва: **„Разкрасена е за хората любовта към страстите, към жените и децата, и струпаните купища от злато и сребро, и към отбраните**

коне, и добитъка, и посевите. Това е насладата на земния живот, но най-прекрасният пристан е завръщането при Аллах.“ (Свещения Коран; Али Имран: 14)

И така всеки човек се труди да се сдобие с насладите на земния живот по най-различни начини и методи. Но хората се различават по отношение на начина на придобиването им. Част от хората се сдобиват с тези неща по позволен начин- съобразен с божествените закони, а друга част по непозволен начин- несъобразен с божествените закони. След това изложение се връщаме към Пратеника Мухаммед (ﷺ) на който му бяха предложени всички земни наслади от неговия народ, след като започна да призовава към Исляма. Те му обещаха да изпълнят всички негови искания и желания. Ако той беше поискал власт, те щяха да му я дадат, ако той беше поискал жени, щяха да го оженят за най-красивите и ако той беше поискал богатство, те щяха да му го дадат с единственото условие да се откаже от тази религия и призива към нея. А той им отговори с убеденост, която произтича от божественото напътствие: **„Аз няма да оставя призива към Исляма, докато не ми донесете разпалена факла от слънцето.“** (Ес-Силсилету Ес-Сахиха: 1/194)

И ако Пратеника беше лъжец – а той (ﷺ) не беше такъв- щеше да приеме тази сделка и да се възползва от тази възможност, защото това, което му беше предложено в замяна, беше нещото към което се стреми всеки човек на този свят. Dr . М..Н. Durrani²³ казва: **„Тринадесет години от живота на Мухаммед (ﷺ) прекарани в Мекка бяха изпълнени с непрестанни беди, и след като се пресели**

²³ Източник: „Говорят за Исляма“ на д-р Имаду Ед-Дин Халил. Стр. 106-107

към Медина там продължиха тези беди още осем години²⁴. А той понесе всичко това без дори един косъм да помръдне от мястото си. През всичкото това време, той беше твърд, с непоколебимо сърце, усърден в осъществяване на целите си и безпристрастен в позицията си. Неговия народ му предложи да го направят техен най-висш владетел и да му бъдат подчинени всички хора, само и само в замяна на това да остави призива към тази религия и разпространението на това, с което е бил изпратен. А той (ﷺ) отказал да приеме всичките тези изкушения и избрал да страда заради това, към което призовава. **Защо ли?! Защо ли той никога не се е подал на желанията си за богатство, престиж, власт, слава, комфорт, удобство и благоденствие?! Непременно всеки човек трябва много дълбоко да се замисли върху този въпрос, ако желае да намери правилния отговор.“**

4. От всеизвестните неща, на които сме свидетели е това, че всеки, който заеме даден пост или стане лидер, сам се разпорежда с богатата и хората, който му са подчинени. Но що се отнася до Мухаммед, той (ﷺ) много добре знаеше, че този земен живот не е вечен и няма да сме завинаги тук. Предава се от Ибрахим, че Алкаме е казал: Абдуллах разказва: „Пророка (ﷺ) се беше облегал на една рогозка, която беше оставила белези по кожата му. Виждайки това, аз казах: „О, Пратенико на Аллах, ти си по-обичан за мен от майка ми и от баща ми, ако ни беше известил, че рогозката е груба, щяхме да ти постелем нещо, което да те предпази от нея. А той (ﷺ) отговори: „Аз и земния живот не сме един за друг. Аз и

²⁴ Той е живял в гр. Медина 10 год.

земния живот сме като един пътник, който се е скрил под сянката на едно дърво след което си тръгнал и изоставил дървото.“ (Тирмизи)

Ен-Нуаман ибн Бешир, *Аллах да е доволен от него*, споменава следното за Пратеника (ﷺ): „Аз лично видях вашия Пророк (ﷺ) и сухите форми с които се хранеше.“ (Муслим)

Предава се от Ебу Хурейра, че е казал: „**Няма три последователни дни, през които семейството на Мухаммед (ﷺ) да са били преситени от храна, докато той беше жив.**“ (Всепризнат) И макар той да владееше целия арабски полуостров и да беше причина за всяко добро, което е сполетяло мюсюлманите, имаше положения от живота си, в които не намираше храна, с която да се нахрани. Предава се от съпругата му Айша */Аллах да е доволен от нея/*, че е казала: „**Пророка (ﷺ) взе храна на заем от един еврейин, като остави ризницата си за гарант.**“ (Бухари)

Това не означава, че той не може да се сдобие с това, което желае, защото богатствата и благата му се предоставяха на готово в джамията, но той не помръдваше от мястото си, докато не ги раздаде на бедните и нуждаещите се. Също така, имаше част от сподвижниците му, които бяха много богати хора, които притежаваха огромни богатства и блага. Те се надпреварваха да му помагат и бяха готови да му дадат най-доброто от това, което владееха. Но Мухаммед (ﷺ) не пожела това, защото много добре беше осъзнал същността на този земен живот. Именно затова той (ﷺ) казва: „**Кълна се в Аллах, примера за земния живот спрямо отвъдния, е като това един човек да потопи този пръст – и показва с**

показалеца си- в морето след това да го извади и да види какво е останало по него.“ (Муслим)

Lady E. Cobold²⁵ пише следното в книгата си „Поклонението Хадж в Мекка“ (Лондон 1934): „И макар Мухаммед (ﷺ) да беше владетеля на Арабския полуостров...той не е мислил какви прякори да си сложи и каква репутация да си създаде, но се е задоволил с положението, в което се е намирал и с това, че е Пратеник на Аллах. Той сам почиствал къщата си и кърпел цървулите си. Неговата благородност и доброта, са били като ползотворен вятър, който не подминава нито беден, нито нуждаещ се без да му допринесе полза от това, което носи със себе си, но за съжаление това което носеше със себе си, беше малко и в повечето случаи не му достигаше.

5. Мухаммед (ﷺ) беше сполетяван от стресови инциденти, за които имаше силна нужда да бъдат пояснени. И той не можеше да направи нищо относно тези инциденти, докато Аллах не му спуснеше откровение (Уахйи). Затова преди да бъде спуснато откровението по дадена случка, той изпадаше в положение на тревога и загриженост. Пример за това е случката с наклеветяването на неговата съпруга Айша. След като беше измислена тази клевета (Бел. На преводача: „Става въпрос за случката, когато Айша беше обвинена в прелюбодеяние“) Пратеника (ﷺ) прекара един месец, през който враговете му разнасяха тази клюка клеветейки, злословейки и хулейки съпругата му. Чак след месец Аллах низпосла откровение на Мухаммед (ﷺ) в което му поясни, че тя е невинна от това с което я клеветят. Ако той беше лъжец щеше да

²⁵ Източник: „Говорят за Исляма“ на д-р Имаду Ед-Дин Халил.

отрече тази клевета още в началото, но понеже той не знаеше и не говори от самия себе си, изчака Аллах да отсъди чрез спускането на откровение.

6. Мухаммед (ﷺ) не се е мислил за нещо повече от човек. Затова беше против да се отнасят с него по начин, който съдържа в себе си почит и издигнато положение. Енес /Аллах да е доволен от него/ казва: **„Нямаше по-обичан човек за хората от Пратеника на Аллах (ﷺ). И когато група хора го виждаха, те не ставаха от местата си, защото знаеха, че той мрази това нещо.“** (Тирмизи)

Уошингтън Ървинг²⁶ казва за него: „Макар Пратеника (ﷺ) да е претърпял огромни военни победи, те не му са надбавили гордост и високомерие. Той е воювал заради Исляма, а не заради лична изгода, затова дори в разгара на славата си, той запази снисхождението и смиреността си. И макар да беше създател на огромна империя- империята на Исляма, той ненавиждаше да стават хората и да прекаляват с посрещането и поздрава, когато влизаше в дадена къща. Той управляваше тази държава със справедливост и нямаше намерение да остави властта като наследство за семейството си.

7. Низпославане на част от знамения от Корана, които упрекват и порицават Пророка (ﷺ) за определено действие или отношение. Пример затова са следните знамения:

²⁶ Американски ориенталист. Източник: „Говорят за Исляма“ на д-р Имаду Ед-Дин Халил; стр. 95-96.

- Всевишния Аллах казва: „О, Пророче, защо си възбраняваш онова, което Аллах ти е разрешил, стремейки се да угодиш на своите съпруги. Но Аллах е опрощаващ, милосърден.“ (Ет- Техрим: 1)
Това знамение беше спуснато, защото Пратеника (ﷺ) си възбрани за себе си яденето на мед, заради част от съпругите му. В този момент беше порицан затова, че си забранява онова, което Аллах му е позволил.

- Всевишния Аллах казва: „Аллах да те извини [о, Мухаммед]! Защо им разреши [да останат], преди да ти се разкрият онези, които казват истината, и без да си узнал лъжците?“ (Ет-Теубе: 43)
В това знамение, неговия Господар го порицава затова, че е избързал и е приел извинението на онези двуличници, които не участваха в битката при Табук, защото той (ﷺ) им разреши да останат само чрез изслушване на техните извинения, без да ги изпита и да узнае кой казва истината и кой лъже.

- Всевишния Аллах казва: „Не подобава на пророк да има пленници, докато не е воювал по земята [с неверници]. Вие искате богатата на земния живот, а Аллах иска [за вас] отвъдния. Аллах е всемогъщ, премъдър. Щеше да ви засегне огромно мъчение за онова, което сте придобили, ако преди това Аллах не бе отсъдил“ (Ел-Енфал: 67-68)

- Айша /Аллах да е доволен от нея/ казва: „Ако Мухаммед (ﷺ) имаше право да прикрие нещо от онова, което Аллах му низпослава като откровение,

той щеше да прикрие следното знамение: „И спотаи ти в душата си онова, което Аллах разкри, и се притесни от хората, а Аллах повече заслужава да се боиш от Него.“ (Ел-Ехзаб: 37) (Всепризнат)

- Всевишния Аллах казва: „Той се намръщи и обърна гръб, че при него е дошъл слепецът. Но ти откъде знаеш, може да се пречисти.“ (Абесе: 1-3)

И ако Пратеника (ﷺ) беше лъжец – а той е предпазен от това- нямаше да присъстват в Корана тези знамения в които той бива порицан и упрекнат.

Лайтнер Уитмър²⁷ пише в книгата си „Религията Ислям“ следното: „Всевишния Аллах, спуска откровение на пророка (ﷺ) в което строго го осъжда, че е обърнал гръб на бедния и сляп човек, обръщайки лице към богатия, който има много пари. И разбира се, това се разпространява посредством спуснатото откровение от Аллах. А ако наистина е така, както казват богатите християни, че той е лъжец и изменник, то тогава защо това откровение съществува?

8. Надявам се достатъчно и неопровержимо доказателство за истинността на неговото пратеничество да бъде това, което е низпослано от Аллах в сура Ел-Месед, в която се съдържа окончателното отсъждане за чичо му Ебу Лехеб, и се споменава, че той ще бъде в огъня на

²⁷ Английски учен, който има по- висока степен от докторат по шериат, философия и теология. Източник: „Говорят за Исляма“ на д-р Имаду Ед-Дин Халил.

Джехеннема (Ада). От чудесата е, че тази сура е низпослана в началото, когато се е появил Исляма, а ако Мухаммед (ﷺ) е бил лъжец, той нямало как да отсъди окончателно, както е в тази сура, защото не знае бъдещето и чичо му можело да приеме Исляма след това!!! Д-р Гари Милър²⁸ казва: „Този човек Ебу Лехеб мразеше Исляма ужасно много. До такава степен, че постоянно следеше Пратеника (ﷺ), за да опетни репутацията му и да намали стойността на онова, което той говори. Когато видеше Пратеника (ﷺ) да говори на чужди хора, той изчакваше да приключи, след това отиваше при тях и ги питаше: „Какво ви каза Мухаммед? Ако той ви казва бяло, то значи е черно и ако той ви казва, че е нощ, то значи, че е ден.“ Целта му беше да е срещу Пратеника (ﷺ) и да вкарва съмнение у хората. Тази сура на име Ел-Месед е била низпослана десет години преди смъртта на Ебу Лехеб, и въпреки това потвърждава, че той ще бъде вечно в огъня на джехеннема (Ада). Или с други думи десет години преди да умре Ебу Лехеб, Аллах ни известява, че той няма да приеме Исляма.

И така в продължение на десет години от низпославането на тази сура, Ебу Лехеб беше зает единствено с това, да ходи при хората и да казва: „Мухаммед казва, че аз няма да приема Исляма и ще влезна в огъня (ада), но аз сега ви известявам, че искам да приема Исляма и да стана мюсюлманин!! Сега какво мислите? Нима Мухаммед казва истината? Нима онова, което си е внушил е божествено откровение?“

²⁸ Най- големия призоваващ към християнството в последствие приема Исляма и става най- големия призоваващ към Исляма. Той е бил от най- активните мисионери в призива към християнството и най- запознатия от християните с Библията. Източник е неговата книга: „Зашеметяващият Коран.“

Но макар да казваше това, Ебу Лехеб не беше искрен, защото всички негови действия бяха насочени срещу Мухаммед (ﷺ). Т.е като чели Мухаммед казва на Ебу Лехеб: „Ти ме мразиш и искаш да ме възпреш...добре, хайде давай, сега е твоя момент да анулираш моите думи! Но Ебу Лехеб не прие Исляма в продължение на десетте години останали от неговия живот! Нито прие Исляма, нито дори не каза, че го е приел преструвайки се! Аллах го отсрочи с десет години, през които той можеше да опропасти Исляма само за една минута! Но понеже тези думи не са думите на Мухаммед (ﷺ), а са откровение от Господаря, който знае неведомото, Ебу Лехеб ги изпълни и потвърди. А нима Той- Всевишния Аллах не знае, че Ебу Лехеб няма да приеме Исляма?!

- Може ли Мухаммед (ﷺ) да бъде убеден, че Ебу Лехеб ще потвърди това, което е описано в тази сура, ако тя не е откровение спуснато от Аллах?!

- Може ли Мухаммед (ﷺ) да бъде сигурен през всичките десет години, че той казва истината, ако той не беше убеден, че това е откровение от Аллах?!

Извода е един- за да изложи това опасно предизвикателство един човек, то няма как да е от самия него, а непременно трябва да бъде откровение спуснато от Аллах.

Всевишния Аллах казва:

- 1. Да се погубят двете ръце на Ебу Лахаб! И той да се погуби!**
- 2. Не го избави неговият имот и онова, което е придобил.**
- 3. Ще гори в огън с пламъци той**
- 4. и жена му, носещата дърва.**

5. На шията ѝ ще има въже от сплетени влакна. (Ель-Месед 1-5)

9. В знамение от Корана се споменава името Ахмед вместо Мухаммед и това се съдържа в словата на Всевишния: „И рече Иса, синът на Мариам: **“О, синове на Израил, аз съм пратеник на Аллах при вас, да потвърдя Тората преди мен и да благовестя за пратеник, който ще дойде след мен. Името му е Ахмед.”** А когато [Мухаммад] им донесе ясните знаци, рекоха: **“Това е явна магия.”** (Ахмед е едно от имената на Пророка Мухаммед, мир нему.) (Ес-Сафф: 6) И ако Пратеника беше лъжец – а той (ﷺ) не беше такъв- то това име нямаше да се споменава в Корана.

10. Религията с която е бил изпратен Мухаммед (ﷺ) се е запазила до ден днешен. А и хората непрестанно я приемат на тълпи, изоставяйки останалите религии, въпреки, че усилията –както материални, така и физически-положени за призив към Исляма са минимални, и въпреки че усилията положени за разрушаване на Исляма и възпрепятстване на призива към него да са максимални от страна на враговете му. Това е така, защото Всемогъщия и Всеславен Господар лично се зае да опази тази религия. Аллах казва в Свещения Коран: „Наистина Ние низпослахме напомнянето и Ние непременно ще го пазим.“ (Напомнянето е Свещеният Коран.) (Ел-Хидр: 9)

Английския писател Томас Карлайл²⁹ пише следното за Мухаммед (ﷺ): „Мислили ли сте някога, че един човек, който е лъжец може да дойде с чудна религия? Такъв човек не може да построи дори една тухлена къща, ако той не е запознат с характеристиките на варта, гипса, пясъка и останалите нужни неща за строежа. Ако такъв човек построи къща, тя ще бъде купчина тиня, чакъл и какви ли още не примеси. Ако Мухаммед (ﷺ) е бил лъжец, тази религия нямаше да има честа да се запази непокътната в продължение на дванадесет века, и нямаше да има двеста милиона последователи по света. Нещо повече, тя щеше да бъде разрушена в основите си и нямаше да просъществува никога. Аз много добре осъзнавам, че е редно човека да следва природните закони, поставени от Аллах във всяка една сфера, а ако се възпротиви да ги следва, тази природа отказва да бъде в негова полза... Лъжа е това, което разпространяват неверниците, дори то да им е разкрасено до такава степен, че те да си въобразяват, че е истина... Но традицията е да бъдат измамени цели общности и народи с тези безмислени и измислени заблуди.

И така след като Аллах се зае лично да опази Корана, той беше опазен посредством хората, които го записаха в книга (Мусхаф), и посредством наизустяването, четенето, изучаването и преподаването му, защото това са неща, за които всички мюсюлмани се надпреварват, за да спечелят наградата, която се споменава от Пратеника (ﷺ): **„Най-добрия измежду вас е онзи, който изучава Корана и научава другите на него.“** (Бухари)

Вече има много опити за прикрепяне на добавки към Корана, премахване на част от него и променяне на някои

²⁹ Източник: „Говорят за Исляма“ на д-р Имаду Ед-Дин Халил: стр.123

букви, но всички тези опити са безуспешни. Това се дължи на бързото и лесно намиране, узнаване и отличаване на тези добавки, премахвания и промени, защото те явно се различават от знаменията на Свещения Коран.

Що се отнася до пречистия суннет на пророка (ﷺ), той е втория източник, на който се базира Ислямската религия. Той е запазен посредством доверени и правдиви хора, които са се отдали да изследват преданията (хадиси) на Пратеника (ﷺ) и да разграничат достоверните от слабите и измислените. Онзи, който чете книгите говорещи за преданията- хадиси на Пратеника (ﷺ), той ще разбере същността на положените усилия, за запазване на това, което произлиза от Мухаммед (ﷺ) и това за него ще бъде причина да се премахнат съмненията му относно достоверността на онова, което се предава като достоверни и добри хадиси.

Майкъл Харт пише в книгата си „Стоте първенци“³⁰ „Мухаммед (ﷺ) е основал и разпространил най-великата религия на света и е станал един от великите политически лидери на световно ниво.³¹ И в тези наши дни, след като вече са отминали приблизително тринадесет века от неговата смърт, следите, които е оставил не престават да бъдат силни и завладяващи.

³⁰ Американец, който се е сдобил с няколко дипломи по биология и с докторат по астрономията от университета в Принстън 1972 год. Работил е в изследователски центрове и обсерватории. Той е един от акредитираните учени по приложна физика. Източник: „Говорят за Исляма“ на д-р Имаду Ед-Дин Халил.

³¹ Ние казваме, че няма никой, който да е достигнал неговото ниво в това, затова той е най- великия лидер от всички.

11. Истинността на принципите, с които е дошъл Мухаммед (ﷺ) са принципи, които са годни и приложими за всяко едно време и място. От друга страна добрите и положителни резултати от прилагането на тези принципи свидетелстват, че те не са измислени а са откровение низпослано от Всевишния и Преславен Аллах. Също така, нима има пречка Мухаммед (ﷺ) да бъде изпратен от Всевишния Аллах, след като преди него е имало много пратеници и пророци? След като няма разумна пречка за това, нито религиозна пречка и след като признаваш предишните пратеничества и пророчества, защо Ти отричаш пратеничеството на Мухаммед, пророчеството му и това, че той е изпратен като благовестител и предупредител към всички хора?!

12. Правилата и законите, с които дойде Исляма, чрез пратеничеството на Мухаммед (ﷺ) по отношение на взаимоотношенията, провеждането на война, женитбата, икономиката, политиката, богослуженията и т.н., са правила и закони, които не могат да бъдат измислени от човешката общност и хората са безсилни да съчинят като тях. Нима си мислиш, че е разумно да се каже за обикновен човек, който е неграмотен- не може да чете и да пише, че е измислил тези свършени закони и правила, които привеждат в ред всичките неща на земята? Нима всичките тези закони и правила не доказват пророчеството и пратеничеството на този велик човек и това, че той не говори от самия себе си?

13. Мухаммед (ﷺ) не започна да призовава, докато не навърши четиридесет години. Т.е. след като отминаха годините на юношеството, жизнеността, силата и дойде

при него възрастта, която е пряко свързана с желанието за почивка, комфорт и спокоен живот.

Томас Карлайл³² пише в книгата си „Герои“ следното: „... от нещата, които опровергават мнението на онези, които казват, че Мухаммед не е бил пратеник е това, че той е прекарал разгорещените си младежки години в тих и спокоен живот със съпругата си Хадиджа, без да създава излишни притеснения, караници и безредици, не се е старал да бъде известен и не се е стремял да създаде репутация, престиж и авторитет... и чак след като отминаха младежките му години и почука при него старостта, изригна този спящ вулкан в гърдите му и се разбунтува желанието му за нещо велико и голямо.“

R. Landau³³ пише в книгата си „Исляма и арабите“ следното: „Задачата на Мухаммед (ﷺ) е била много трудна. Задача, която никак не е лесна за шарлатанин, който бива нападан и заплашван с егоистични мотиви, и на който се базира осъществяването ѝ. *(шарлатанин го наричат ранните западни писатели, които пишат за него)*. Наистина искреността, която произлизала от Мухаммед (ﷺ) при предаването на посланието, пълната вяра на сподвижниците му в това, което се спуска на него като откровение и превземането на поколенията и вековете от това откровение правят неразумни твърденията, че Мухаммед (ﷺ) е лъжец и измамник, който сам е съчинил тази религия. В историята няма религия, която да е измислена от човека и да е съществувала дълго време.

³² Източник: „Говорят за Исляма“ на д-р Имаду Ед-Дин Халил.; стр. 24

³³ Английски критик, професор по Ислямски науки и северна Африка в американският институт за азиатски изследвания в Сан Франциско (1953). Източник: „Говорят за Исляма“ на Имад Ед-Дин Халил.

Съществуването и развитието на Исляма, не се базира само на 1300 години, но дори в ден днешен тази религия привлича все повече и повече хора. В страниците на историята никъде не се споменава дори един пример за мошеник, който да има такова превъзходно пратеничество и да създаде империя на световно ниво или общност, която да бъде от най-многобройните общности.“

Нещата, които са пряко свързани със засвидетелстването, че Мухаммед е Пратеник на Аллах и произлизат от него

1. Потвърждаване на пратеничеството му, и че той е изпратен към всички хора.

Той не е изпратен само към неговия народ или за времето, в което е живял, но е изпратен за целия свят и за всяко време, докато настъпи края на света. Всевишния Аллах казва: „Благословен е Онзи, Който низпосла на Своя раб Разграничаването, за да бъде предупредител за световите „ (Ель-Фуркан: 1)

2. Убеденост, че той е безгрешен спрямо онова, което известява като религия низпослана от Аллах.

Доказателство за това са следните словата на Всевишния Аллах: „и не говори той от себе си. Това е само откровение, което [му] се разкрива.“ (Ен-Неджм: 3) Що се отнася до останалите неща, които не са свързани с откровението, което му се спуска от Аллах, като решаване на земни проблеми и вземане на решения за неща касаещи този свят, те са неговите човешки усилия и труд. Затова той (ﷺ) казва: „Вие искате да отсъдя между вас, а единия от вас може да е по- голям оратор от другия, затова аз може да отсъдя в негова полза спрямо това, което чувам от него. На онзи, на който съм дал несправедливо дял, който принадлежи на неговия брат, нека не го взема, защото аз съм му дал парче от огъня (Ада).“ (Всепризнат)

3. Убеденост, че Мухаммед (ﷺ) е изпратен като милост за всички хора.

Всевишния Аллах казва: **„И те изпратихме [о, Мухаммад] наистина като милост за световите.“** (Ель-Енбия: 107)

Без съмнение Аллах казва истината и Мухаммед (ﷺ) е милост в пълния смисъл на думата. Този човек е избавил хората от това да обожават рабите, и ги е въвел в обожанието единствено на Господаря на рабите. Този човек е избавил хората от несправедливостта на религиите и ги е въвел в справедливостта на Исляма, избавил е хората от теснината на земния живот към обширността на отвъдния.

4. Пълна убеденост, че Мухаммед (ﷺ) е последния и най-превъзходен пратеник.

След него няма да има друг пророк или пратеник. Доказателство за това са словата на Всевишния Аллах: **„Мухаммед не е баща на никого от вашите мъже, а е Пратеника на Аллах и последният от пророците. Аллах знае всяко нещо.“** (Ел- Ехзаб: 40)

5. Пълна убеденост, че религията е изградена и изпълнена изцяло посредством Мухаммед (ﷺ).

Затова няма място в тази религия за добавяне на допълнителни неща към нея, нито за премахване на нещо от нея. Достатъчен аргумент затова са словата на Всевишния Аллах: **„Днес изградих за вас вашата религия и изпълних Своята благодат към вас, и одобрих Исляма за ваша религия.“** (Ель-Майдех: 3)

Очевидно е, че всеобхватността на Исляма се забелязва във всяка сфера на човешкия живот; в политиката, в икономиката, в социалната среда и етиката. Тя е религия на държавното устройство в пълния смисъл на думата. В тази връзка Английския мислител Kwelem³⁴ пише в книгата си „Убеждението в Исляма“ на стр. 119-120 следното: „Разпоредбите на Корана не се ограничават само до моралното и религиозното задължение... Корана е всеобхватно право, обхващащо целия ислямски свят. Той е съвършена конституция, която обхваща гражданските взаимоотношения, търговските взаимоотношения, военните взаимоотношения, съдилищата и наказанията за извършените престъпления. Религиозната му конституция е съвкупност от закони, които привеждат религията в пълно съответствие с нещата от светския живот, като опазване на човешкия живот, което води до опазване на здравето, като опазване правата на държавния глава, което води до опазване на правата на всеки член на обществото, като опазване на личната изгода, което води до опазване на обществената полза и като възмездие на този свят, което води към предпазване от възмездие в отвъдния... Базирайки се на всичко казано до тук, достигахме до извода, че Корана има съществени различия със свещените книги при християните, в които не се съдържат религиозни разпоредби базирани на непоклатими основи, а са съвкупност от измислени разкази и митове говорещи за богослужения.

6. Пълна убеденост, че Мухаммед (ﷺ) е предал на хората всяко нещо, което Всевишния и Преславен Аллах му е оповестил. Убеденост, че е изпълнил изцяло

³⁴ Източник: „Говорят за Исляма“ на Имад Ед-Дин Халил

пратеничеството си и е благовестил и предупредил общността си.

Всяко нещо, което е добро е споменато от него и той е подтикнал общността му да го извършва, и всяко нещо, което е лошо е споменато от него и той го е възбранил за неговата общност и ги е предупредил да странят от него. Доказателство за това са неговите думи при прощания му хадж, когато на проповедта му присъстват хиляди хора. Той (ﷺ) каза: „Оповестих ли?“ Хората отговориха: „Да.“, а той (ﷺ) каза: „О, Аллах бъди свидетел.“ (Всепризнат)

7. Пълна убеденост, че шериата, който е низпослан от Аллах на Мухаммед (ﷺ) е единствената религия, която се признава от Аллах след изпращането на този пратеник.

Затова не е правилно да се обожават Аллах с друга религия и не се признава от Аллах обожанието на даден човек, освен чрез Исляма. И след като Исляма е бил спуснат на земята, хората ще бъдат съдени от Аллах спрямо това дали са го последвали и прилагали или не. Доказателството за това са словата на Всевишния Аллах: „**А който търси друга религия освен Исляма, тя не ще му се приеме и в отвъдния живот той ще е от губещите.**“ (Али Имран: 85) Второ доказателство са думите на Пратеника Мухаммед (ﷺ) в които се казва: „**Кълна се в онзи, в чиято ръка е моята душа, няма да има еврейин или християнин, който да е чул за мен и да е отказал да повярва в това, с което съм изпратен и след това да не бъде хвърлен в огъня (Ада).**“ (Муслим)

8. Покорство пред Пратеника (ﷺ).

Доказателство за това са словата на Всевишния Аллах: **„Кои то се покоряват на Аллах и на Пратеника, те са с онези, които Аллах е дарил: пророците, всеправдивите, жертващите се за вярата и благочестивите. Колко добри са те за другари!“** (Ен-Ниса: 69)

Покорството се осъществява чрез следване на неговия пример и странене от неговите забрани. Доказателство за това са словата на Всевишния Аллах: **„И каквото Пратеника ви даде, вземете го! А каквото ви забрани, оставете го! И бойте се от Аллах! Аллах е строг в наказанието.“** (Ель-Хашр: 7)

В друго знамение от Корана Всевишния Аллах ни пояснява последствията от противопоставянето и неподчинението на Пратеника (ﷺ) казвайки: **„А който не се подчинява на Аллах и на Неговия Пратеник, и престъпва Неговите граници, Той ще го въведе в Огъня. Там ще пребивава вечно и ще има унижително мъчение за него.“** (Ен-Ниса: 14)

9. Задоволяване с разпоредбите на Пратеника (ﷺ) и липса на какъвто и да е вид противопоставяне на онова, което е повелил и възбранил.

Доказателство за това са словата на Всевишния Аллах: **„Но не кълна се в твоя Господ! те не ще станат вярващи, докато не те сторят съдник за всеки възникнал спор помежду им; после не намират затруднение у себе си относно онова, което си решил и напълно се подчиняват.“** (Ен-Ниса: 65)

10. Следването на суннета на Пратеника (ﷺ).

Доказателство за това са словата на Всевишния Аллах: **„Кажете: „Ако обичате Аллах, последвайте ме! И Аллах ще ви обикне, и ще опрости греховете ви. Аллах е опрощаващ, милосърден.“ (Али Имран: 31)**

От следването на суннета произлиза цялостното следване и прилагане на неговия пример, морал, нрави и действия. Всевишния Аллах казва: **“Пратеника на Аллах е прекрасен образец за вас за всеки, който се надява на Аллах и на Сетния ден, и често споменава Аллах.” (Ель-Ехзаб: 21)**

Или накратко следването на суннета на Пратеника (ﷺ) е пряко свързано и неразделно с изучаването и проучването на житието му. За да вземе даден човек този пратеник за образец, той трябва да бъде добре запознат с автобиографията и живота му. Зеин Ел- Абидин – Али ибн Ел-Хусейн ибн Али ибн Еби Талиб- /Аллах да е доволен от всички тях/ казва: „Ние научавахме хората на битките на пророка (ﷺ) така както ги научавахме на глава от Корана.“ (Ель- Бидайе уе Ен-Нихайе на ибн Кесир) А нима битките му не са част от неговото житие?

11. Поставянето на Пратеника (ﷺ) на мястото, на което го е поставил Аллах, като това противоречи на преувеличаване и умалчаване.

Доказателство за това са думите на Пратеника (ﷺ) : **„Не ме превъзнесяйте така както превъзнесоха християните сина на Мерйем (Мария), аз съм само раб на Аллах и Негов Пратеник. Затова не казвайте за мен повече от: „Раб на Аллах и Негов Пратеник.“ (Бухари)**

12. Отпращане на призив (Дуа) и благослов за Пратеника (ﷺ), когато бива споменаван.

Доказателство за това са словата на Всевишния Аллах: „Аллах и Неговите ангели благославят Пророка. О, вярващи, благославяйте го и вие, и го поздравявайте с почит!“ (Ел-Ехзаб: 56)

Друго доказателство са думите на Пратеника (ﷺ): „Най-големите скъперници сред хората са тези, които когато бъдат споменати пред тях, те не ми отправят благослов.“ (Ет-Тирмизи) (Бел. на преводача: „От благослова са думите:“ (ﷺ)“.)

13. Обич към Пратеника (ﷺ).

Той трябва да бъде най-обичания човек- дори по-обичан от родителите, защото той е изпратен с напътствието от Аллах, което е низпослано като истинска религия, и чрез следването на което се постига земното и отвъдното щастие. Доказателство за това са словата на Всевишния Аллах: „Кажете: „Ако вашите бащи, синове, братя и съпруги, и родът ви, и имоти, които сте придобили, и търговия, за която се плашите от застой, и жилища, които харесвате, са ви по-любими от Аллах и от Неговия Пратеник, и от борба по Неговия път, то чакайте, докато Аллах даде Своята повеля! Аллах не напътва нечестивите хора.“ (Ет-Теубе: 24)

Пратеника (ﷺ) ни пояснява ползите от обичта ни към него в следното предание. „Един човек попитал пратеника (ﷺ) следното: „О, Пратенико на Аллах, кога е часа (съдния ден)? Отговорил: „Какво си приготвил за него.“ Човека се укротил и казал: „О, Пратенико на

Аллах, не съм приготвил за този ден много молитва- намаз, нито много оруч, нито много садака, но аз обичам Аллах и Неговия Пратеник.“ Тогава Пратеника (ﷺ) му каза: „Ти ще бъдеш с онези, които си обикнал.“ (Всепризнат)

В друго предание се споменава: „Три неща, когато се намират в един човек, той е вкусил сладостта на вярата: „Да бъдат Аллах и Неговия Пратеник по- обичани за него от всичко останало, да обича един човек само заради Аллах и да ненавижда връщането към неверието, след като Аллах го е напътил, така както ненавижда да бъде хвърлен в огъня.“ (Всепризнат)

Обичта към Пратеника (ﷺ) изисква да се обичат също онези, които Той е обикнал като семейството и сподвижниците му, и да се мрази онова, което Той е мразил. Изисква също да се вземат за близки онези, които Той е вземал за близки и да се стои далеч от онези, от които Той е странял, защото Той е човека, който в пълния смисъл на думата е обичал заради Аллах и е мразел заради Аллах.

14. Призоваване с мъдрост и добро поучение към религията, с която е изпратен Мухаммед (ﷺ).

Това съдържа в себе си разпространяването на Исляма сред хората чрез разясняването му на онзи, който не е запознат с него и съживяването на суннета на този велик Пратеник. Също така съдържа и образование на невежия, напомняне на небрежния и подкрепяне на онзи, който е последвал тази религия. Доказателство за това са словата на Всевишния Аллах: „Призовавай към пътя на твоя Господ с мъдрост

**и хубаво поучение, и спори с тях по най-хубавия начин!
Твоят Господ най-добре знае кой се е отклонил от
Неговия път и знае напътените.“ (Ен-Нехл: 125)**

Като друго доказателство са думите на Пратеника (ﷺ): „Оповестете от мен, дори да е само едно знамение.“ (Бухари)

15. Защи́таване на Пратеника (ﷺ) и на суннета му.

Това се осъществява чрез отричане и възбраняване на всяко нещо, което му е приписано, а всъщност, той не го е казал или извършил, като то бива разяснено по подходящ начин на невежия. Също така трябва да се защитава неговия суннет и призив, като се отхвърлят всички клевети и добавки измислени и прикрепени към суннета от враговете на Исляма, които желаят по всевъзможен начин да го разрушат.

16. Придържане към суннета на Пратеника (ﷺ).

Доказателство за това са думите на Пратеника (ﷺ): „Придържайте се към моя суннет и суннета на праведните и напътените халифи. Дръжте го здраво със зъби и се пазете от нововъведените неща, защото всяко нововъведение е бид‘ат, а всеки бид‘ат е заблуда.“ (Муснед Ахмед)

Заклучение:

Накрая завършваме нашата книга с думите на френския поет Ламартин, който казва следното за величието на Мухаммед (ﷺ): „Никога преди в ерата на човешкото съществуване не е имало такава възвишена мисия, било то доброволно или по принуда. Тази мисия е била над- човешките способности. Тя премахва всички заблуди, които стоят като преграда между човека и неговия Създател. Тя свързва Аллах с човека и човека с Аллах. Тя връща мисълта за свещената и истинска божественост наред безредицата от измислени идоли, които са смятани за божества и са обожавани от народа по онова време. Преди появата на Мухаммед (ﷺ) е нямало друга случка, в която да се описва човек, който да е извършил дело над човешките възможности, с толкова оскъдни средства. Така е защото, той е бил изцяло уверен в себе си при представянето и осъществяването на тази мисия, затова макар да нямали хора, които да му помагат, освен шепа повярвали в него мъже, намиращи се на ъгъла на обширната пустиня, той изпълнил тази велика мисия.

И накрая ще спомена, че в миналото няма човек, който да е осъществил такава огромна и продължителна революция в световен мащаб като революцията на Мухаммед. Така е защото след по- малко от два века от появата на Исляма чрез вярата и оръжието се е завладял целия арабски полуостров, след това в името на Аллах се превземат Персия, Хорасан , Месопотамия, Западна Индия, Сирия и части от Галия.

Ако вземем предвид висшата цел, оскъдните средства и постигнатия резултат, които са три критерии на

човешкия гений, ще достигнем до извода, че няма кой от големците в съвременната история да се сравни с Мухаммед (ﷺ). Съвременните големци единствено произвеждат оръжия, създават човешки закони и империи, които са само едни материални структури и в голяма част от случаите се разпадат пред очите им.

Този човек се различава от всички хора, защото той не е просто управник на войска, писател на закони, създател на империи, нации и династии, но е човек повел милиони хора, които са били повече от една трета от световното население по онова време. Дори нещо повече, той е премахнал многобожието (политеизъм), променил е религиозните святости, религиите, мисленето на хората, убежденията и душите им и ги е въвел в напътствието на писанието (Корана), което се състои от знамения, а всяко знамение в него е закон. Така той създава смесена духовна общност, която е съставена от нации с различни раса, цвят на кожа и език. Той е оставил на нас характерна черта, която е незаличима за мюсюлманската общност, и тя е ненавиждането на съдружаването с Аллах (политеизма) и обожанието на един бог, който е Единствения и не може да го достигнат човешките погледи. По този начин се отличават вярващите в Мухаммед, придържайки се стриктно към единобожието и заставайки срещу измислените богове и съдружничеството с Аллах, което осквернява небето. Това, че една трета от хората на земята са приели религията, с която той е бил изпратен е цяло чудо. И по- правилното ще бъде да кажем, че не е чудо на Мухаммед, а чудо на разума.

Това към което призовавал той наред митове и легенди, подкрепени от свещеници и обожатели на идоли било напътствието на Единствения Бог, което само по себе

си е цяло чудо. Това напътствие за изключително кратко време е разрушило всички езически храмове и разпалило една трета от света. Наистина живота на този велик човек изпратен с това напътствие, отраженията му върху вселената, революцията, която е постигнал в борбата срещу легендите, митовете и религиозните заблуди, храбростта му срещу омразата на езичниците, търпението, което е проявил към негодите в продължение на тринадесет години в Мекка, съдържаността му към неговия народ, който го презираше и възпираше от разпространението на истината, войната му срещу лошия нрав и традициите на невежеството, пълната му вяра в успеха, спокойствието му в трудните моменти, смиреността му при победите, амбицията която имаше, всички тези неща бяха заради идеята, с която беше изпратен (*разпространение на божествената религия*), а не заради преследване на властта и славата. Той не преставал да умолява Аллах и да Му се прекланя и това е било причина той да бъде победител дори след неговата смърт- а победата му след като е умрял е огромна. Всичко това доказва, че той не е лъжец и поет. Ние с вас сме изправени пред силна вяра и непоколебимо убеждение. Това, което той е изповядвал е нещото, което му е дало сила да разпространи религията и да изгради убеждението, което е базирано на два основни принципа- 1) Аллах е един; 2) Аллах е незабележим. Чрез първия принцип ние разбираме кой е Аллах, а втория принцип е пряко свързан с неведомото. Този човек Мухаммед е бил философ, оратор, проповедник, законодател, владетел, воин, мислител, пратеник, основател на рационална религия и богослужение, което е пречистено от идоли и статуи. Той е бил лидер на двадесет империи, както и на духовната империя, която няма граници. Това е Мухаммед. Сега нека погледнем към

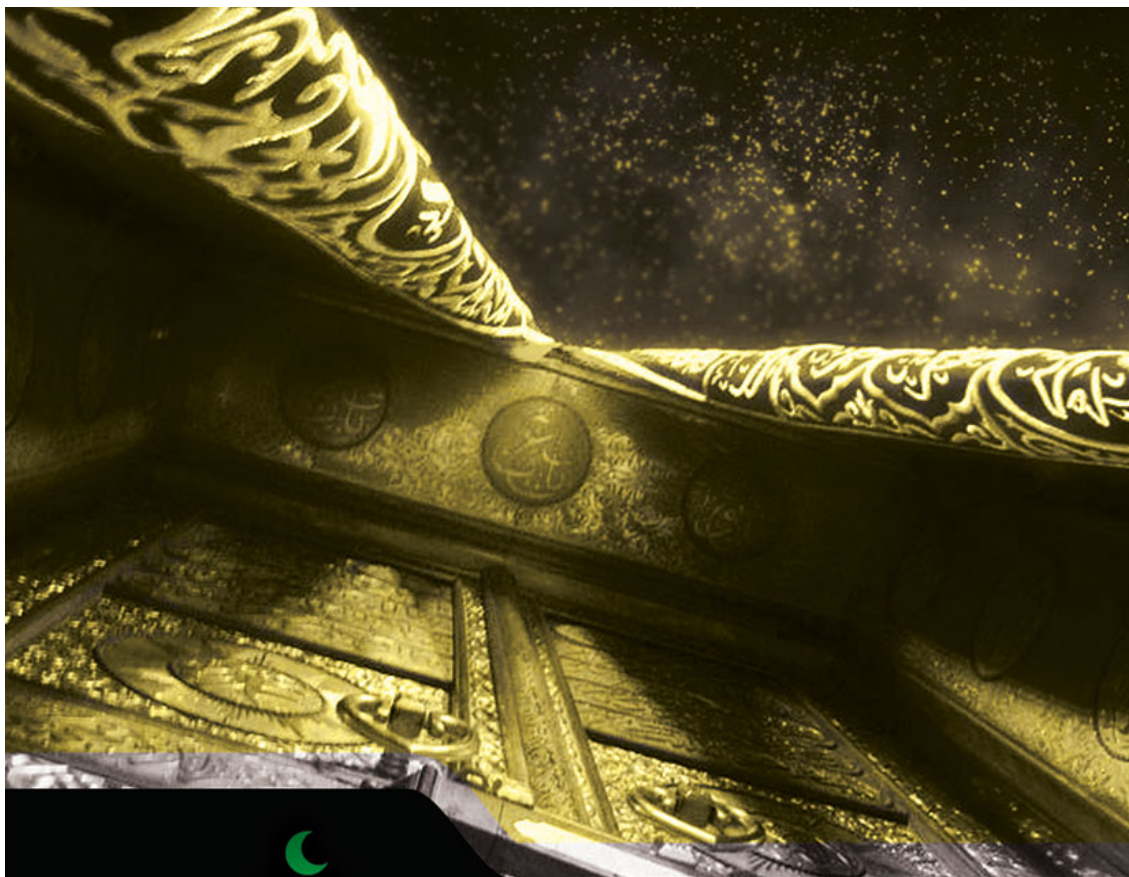
критериите, по които се мери човешкото величие и нека се запитаме; „Има ли по- велик човек от Мухаммед (ﷺ) ?“

О, Пратенико на Аллах- ти си по- обичан за мен от майка ми и баща ми, аз си признавам, че не съм Ти отдал напълно твоето право и не съм изпълнил задълженията си към теб с тази малка книжка. Това, което е написано е само думи и описания на този велик Пратеник, който е издавил езичниците с неговото пратеничество, и не престава до ден днешен да дави хората отдадени на сладострастията, земния живот и животинските желания- три неща, които непрестанно поробват хората.

Моля Аллах, тази книжка да бъде достоверна в това, което предавам за тази велика и знаменита личност. Моля Го да опази тази книжка от лъжи и тя да бъде причина читателя да се интересува и да чете все повече за тази велика личност. Личност, която ни е подтикнала към всяко нещо, което е добро за нас, и ни е възбранила всяко нещо, което е лошо за нас. Личност на която думите и действията се считат за канон и божествен закон (шерият), чрез които се достига до задоволството на Преславния Аллах и Неговия Дженнет (Рай). Сега нека да оставим в миналото сляпото следване на бащите и дедите си и да си изградим собствено мнение за Исляма, което да е базирано на знание, размишление и сигурни източници относно нашата вяра и практическата част от нея.



www.islamland.com



 ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES



WWW.ISLAMLAND.COM